

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1999-2000

22 oktober 1999

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 81, 1, 2, 3, 5 en 7)	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	Blz.
Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden	29
Steve Stevaert, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie	29
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	40
Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangele- genheden	52
Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming	54
Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme	58
Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	59
Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport	61
Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media	66
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Mieke Vogels, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	67
Marleen Vanderpoorten, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming	71
Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport	73

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 81, 6)

Nihil

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG (Reglement artikel 81, 4)

Nihil

REGISTER

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN
ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 81, 1,2,3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de
reglementaire termijn**

PATRICK DEWAELE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN FINANCIEN,
BEGROTING, BUITENLANDS BELEID
EN EUROPESE AANGELEGENHEDEN

**Vraag nr. 4
van 10 september 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Europese Unie – Officiële talen

Met de uitbreiding van de Europese Unie (EU) voor de deur blijken sommige lidstaten nu al posities in te nemen inzake het aantal officiële talen in de EU.

Vermits ook de Vlaamse regering betrokken partij is, had ik graag het standpunt van de minister-president terzake vernomen.

Heeft de Vlaamse regering in dit dossier al concrete stappen ondernomen, zowel naar de EU als naar de federale regering toe? Is er al enig overleg geweest?

Is de Vlaamse regering het eens met federaal vice-eerste minister en minister van Buitenlandse Zaken Louis Michel, die zich verzet tegen het Engels als enige informele taal?

Antwoord

1. Het principe van het gebruik van twee talen (Frans, Engels) op informele raden werd tot nu toe door iedereen aanvaard en heeft zijn waarde bewezen.
2. De toevoeging van de taal van het voorzitterschap, zoals dit de laatste jaren steeds meer een gebruik is geworden, is voor België aanvaardbaar.
3. Indien vertolking voor een andere taal noodzakelijk is voor één van de deelnemers, is er geen

bezwaar dat, uit hoffelijkheidsoverwegingen, een fluïstertolk ter beschikking wordt gesteld.

4. Zonder daarvoor zelf vragende partij te zijn, kan België de invoering van het Duits als werktal voor informele raden aanvaarden, indien zou blijken dat daarover consensus bestaat.
5. Indien de invoering van het Duits met zich mee zou brengen dat ook andere talen worden toegevoegd, dan moet het Nederlands één van deze talen zijn.

STEVE STEVAERT

MINISTER VICE-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN MOBILITEIT,
OPENBARE WERKEN EN ENERGIE

**Vraag nr. 7
van 1 september 1999
van de heer JOHAN DE ROO**

Binnenvaart Oost- en West-Vlaanderen – Sluizen

De Vlaamse overheid probeert al een tijdje het vrachtverkeer van de weg over te hevelen naar de binnenvaart. Maar de sluizen op de Ringvaart rond Gent, de Bovenschelde en de Leie hypothekeken de uitvoering ervan. In de praktijk dreigen de wegfiles te worden vervangen door binnenvaartfiles.

De trafiekgroei is onvermijdelijk en op verschillende domeinen van groot belang. Er staan nog enkele bedrijven langs de Schelde en langs de Leie klaar om hun wegtransporten in te ruilen voor vrachtvervoer via het water. Er zijn ook plannen voor containerparken in Wielsbeke en Roeselare.

1. Hoeveel investeert de Vlaamse regering in het goederentransport via de binnenvaart?
2. Is de minister vice-president op de hoogte van het oponthoud dat de sluis van Evergem en de sluizen op de Bovenschelde dreigen te veroorzaken?

Langere openingstijden voor deze sluizen zijn wenselijk, aangezien de "just-in-time" leveringen steeds aan belang winnen.

Heeft het beleid terzake een oplossing uitgewerkt, eventueel in bovenvermelde zin?

3. Er bestaan reeds plannen voor de bouw van een tweede sluis in Evergem. Een tweede sluis past in de steeds forsere stijging van de binnenvaart-traffic. Evergem kan deze groei alleen blijven volgen als een tweede sluis wordt geopend.

Wanneer wordt concreet overgegaan tot de bouw van een tweede sluis in Evergem ?

4. Staan er in het kader van deze problematiek nog werken of uitbreidingen op stapel voor de bestaande sluisen in Oost- en West-Vlaanderen ? Zo ja, waar, wat houden ze in en wanneer worden ze uitgevoerd ?

5. Kan de minister vice-president een overzicht geven van de mogelijkheden voor de binnenvaart in Oost- en West-Vlaanderen ?

Waar bevinden zich de knelpunten met betrekking tot de filevorming aan de sluisen ?

Antwoord

1. De Vlaamse regering heeft voor 1999 de volgende budgetten ingeschreven voor het goederen-transport via de binnenvaart :

investeringen	2.936,4 miljoen
onderhoud	672,5 miljoen

2. De drukke scheepvaart, vooral aan de sluis van Evergem, maar ook op de Bovenschelde, is ons bekend en in het verleden werden de bedieningsuren daarom reeds aangepast.

Vanaf 23 augustus is een verdere uitbreiding van de bedieningsuren van kracht, waarbij de sluis in Evergem continu wordt bediend van maandagochtend 6 uur tot zaterdagavond 22 uur. De sluisen van de Bovenschelde en de brug van Oudenaarde worden vanaf 23 augustus op weekdays bediend van 6 uur tot 22 uur.

3. Voor de investering in een tweede sluis in Evergem wordt een eerste schijf voorgesteld op de begroting 2000.

Afhankelijk van de budgettaire middelen zou de aanbesteding kunnen plaatshebben in september 2000.

4. Volgende werken aan sluisen worden voor de volgende jaren gepland :

– sluisencomplex Nieuwpoort : mechanisatie en afstandsbediening ;

– sluisencomplex Plassendale : afstandsbediening van Brugge ;

– sluisen Veurne en Fintele : automatisatie en afstandsbediening.

De uitvoering is afhankelijk van de budgettaire mogelijkheden.

Er is een beleidsstudie aan de gang omtrent de Seine-Scheldeverbinding via de Leie-as voor 4.400-ton-duwvaart. Indien dit project wordt gerealiseerd, zou op termijn een tweede sluis moeten worden gebouwd in Sint-Baafs-Vijve en in Harelbeke.

5. Het grootste probleem in West-Vlaanderen is de verdere ontsluiting van de haven van Zeebrugge.

Omdat de doorvaart door Brugge beperkt is (breedte, bochten en diepgang), kan de binnenvaart van Zeebrugge, richting binnenland, moeilijk verder worden ontwikkeld. Het grootste knelpunt hierbij vormt de Dampoortsluis in Brugge. De enige optimalisatie die mogelijk is, is het invoeren van langere bedieningstijden.

Voor de ontsluiting van de haven van Zeebrugge via de binnenvaart is momenteel een studie lopende.

Vraag nr. 8 van 1 september 1999 van de heer JOHAN DE ROO

Doel – Leefbaarheidsstudie en sociaal begeleidingsplan

In het regeerakkoord wordt de beslissing in verband met de containerterminal Deurganckdok bevestigd en uitgevoerd.

Daarnaast spreekt men over een studie die zal worden uitgevoerd en die moet onderzoeken of Doel in de gegeven omstandigheden als sociaal-economisch leefbare kern kan blijven voortbestaan.

1. Wat is het nut van dergelijke studie?
2. Wat is het totale budget voor deze studie ?

3. Wanneer zal deze studie worden toegewezen ?
4. Wat is de totale duur van dit project ?
5. Hoe gaat men specifiek tewerk voor de problematiek van de bestemming van de vrijgekomen specie bij de aanleg van het Deurganckdok ?
6. Wat zijn de voorlopige concrete resultaten van het sociaal begeleidingsplan ?
7. Het VIZO (Vlaams Instituut voor het Zelfstandig Ondernemen) staat in voor de begeleiding van de zelfstandigen.

Is er reeds een inventaris opgemaakt van de noden van de zelfstandigen ? Zo ja, wat zijn de resultaten ?

8. Voor de herschikking van de landbouwactiviteiten werd een beroep gedaan op de Vlaamse Landmaatschappij (VLM). VLM zou de landbouwers in Doel ondervragen. Op deze basis zal worden geëvalueerd of er nog genoeg interesse is om over te gaan tot de organisatie van een grondbank voor heel het gebied.

Zijn deze ondervragingen reeds gebeurd ? Zo ja, wat zijn hiervan de concrete resultaten ?

N.B. Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw en aan de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media.

Gecoördineerd antwoord

Volgens het regeerakkoord wordt de beslissing in verband met de containerterminal Deurganckdok inderdaad bevestigd en uitgevoerd. Daarnaast wordt een studie opgedragen die moet onderzoeken of Doel in de gegeven omstandigheden als sociaal leefbare kern kan blijven voortbestaan.

Naar aanleiding van de concrete vragen, kan ik de volgende antwoorden verschaffen.

1. Het nut van de studie is na te gaan hoe, onder druk van de verdere maritieme en industriële ontwikkeling van de Waaslandhaven, Doel als sociaal-economische leefbare kern kan blijven voortbestaan. Hierbij zal worden uitgegaan van de principes vastgelegd in het "Strategisch Plan".

De studie zal worden uitgevoerd door een studiebureau en zal alle specifiek te onderzoeken aspecten van de leefbaarheid omvatten, zoals geluidshinder, lichthinder, milieuhygiëne, sociaal-economische leefbaarheid en landschaps- en gemeenschapsbeleving. Bovendien zal bijzondere aandacht worden besteed aan de problematiek van de bestemming van de vrijgekomen specie bij de aanleg van het Deurganckdok, waarbij alle opties worden bekeken, onder meer de bestemming van het Doeldok.

2. Het budget van deze studie zal worden bepaald aan de hand van de offerten die eerlang worden ingewacht.
3. De procedure voor het toewijzen van de studie is lopende. Een dergelijke procedure is gebonden aan termijnen en vergt enige tijd.

Het ontwerp van bestek werd onmiddellijk na de beslissing bij de regeringsvorming opgemaakt. De oproep tot kandidaten voor deze "offerteaanvraag met voorafgaande bekendmaking" verscheen in het Bulletin der Aanbestedingen op 20 augustus 1999. De kandidaturen werden uiterlijk tot 2 september ingewacht. Na de goedkeuring van het verslag over de beoordeling van de kandidaturen, werd aan de aanvaarde kandidaten voornoemd bestek toegestuurd. Deze moeten hun offerte indienen tegen 28 september 1999. Op basis van de inhoud van de offerte zal het meest geschikte bureau worden aangewezen, waarna de eigenlijke studie kan aanvangen.

4. De duur van de opdracht is vermeld in het bestek dat aan de aanvaarde kandidaten werd bezorgd. De gestelde termijn is gebaseerd op de afweging : enerzijds zo snel mogelijk kennis krijgen van het resultaat, anderzijds een termijn ter beschikking stellen die het mogelijk maakt de opdracht op een ernstige wijze te vervullen.

De uitvoeringstermijn bedraagt drie maanden voor het opmaken van het ontwerpverslag, aangevuld met één maand voor het definitief rapport. De studie zal worden geschorst tijdens de periode dat het bestuur een onderzoek verricht naar de tussenrapporten van de experts van het studiebureau.

5. Voor de berging van specie die vrijkomt bij de aanleg van het Deurganckdok werden onder meer in de definitief vastgestelde gewestplannerziening gronden ten noorden van het Doel-

dok en in de omgeving van Doel herbestemd tot industriegebied.

Technisch zijn er verschillende mogelijkheden voor de bestemming van de specie die vrijkomt bij de aanleg van het Deurganckdok. Deze mogelijkheden werden omstandig onderzocht en toegelicht tijdens het overleg naar aanleiding van het opstellen van het Strategisch Plan van de Waaslandhaven. Documenten hieromtrent werden opgesteld.

Deze documenten zijn ter inzage voor de kandidaten die worden gevraagd een offerte op te maken.

Hoe concreet en specifiek tewerk wordt gegaan voor de problematiek van de bestemming van de vrijgekomen specie bij de aanleg van het Deurganckdok, hangt af van het resultaat van de studie zelf, zodat hierop thans nog geen antwoord kan worden verstrekt.

6. Het sociaal begeleidingsplan werd door de bemiddelaar en de stuurgroep uitgewerkt tot een werkbaar document.

De inwoners van Doel-dorp, en ingevolge de beslissing van de Vlaamse regering van 25 mei 1999 ook de inwoners van de gehuchten Ouden Doel, Prosperpolder en Saftingen, kunnen de minnelijke verwervingen (onteigeningen) aanvragen. Binnen Doel-dorp gebeurden de plaatsbeschrijvingen van de woningen door de bevoegde architecten. Intussen werden binnen Doel-dorp 131 aanvragen tot minnelijke verwerving ingediend op een totaal van 171 eigenaars. Buiten Doel-dorp werden nog eens 5 aanvragen ingediend. Het aankoopcomité Gent II is gestart met de onderhandelingen tot minnelijke verwerving.

Binnenkort wordt aan alle inwoners van het dorp een brochure bezorgd met informatie over de onteigeningsvergoeding.

Over de problematiek van de begraafplaats zal eerstdaags door de dorpsraad een definitief voorstel worden geformuleerd.

Het probleem van de vroeger verleende premies (o.a. sociale woningen) werd opgelost, waardoor geen terugvordering kan geschieden, en voor enkele inwoners van Doel die in zware financiële problemen waren geraakt, werd de

procedure van "voorafnamen" op de onteigeningsvergoeding in werking gesteld.

De leefbaarheidspremie kon worden opgetrokken van 34,2 tot 100 miljoen frank.

Inzake hervestiging van de Doelenaars werden in samenwerking met de sociale woningbouwmaatschappijen en de Intercommunale Land van Waas infodagen en een tentoonstelling opgezet over de verschillende locaties waar woonprojecten zullen worden georganiseerd. Alle bezoekers ontvingen een uitgebreide documentatiemap. De Doelenaars konden reeds een eerste voorkeur van herlokalisatie te kennen geven. Einde september 1999 worden bezoeken georganiseerd aan de diverse locaties en wordt een infodag voor senioren georganiseerd. De huisvestingsmaatschappijen geven thans een tweede brochure uit met de stand van zaken.

7. Alle zelfstandigen en KMO's werden bevroegd. Het RSVZ (Rijksinstituut voor de Sociale Verzekeringen der Zelfstandigen) organiseerde een infodag over pensioenen en de mogelijkheid werd geboden een beroep te doen op een fiscaal deskundige.

Problemen die volgens de bemiddelaar nog moeten worden opgelost zijn onder andere de nood aan vervangende KMO-gronden en een sociaalrechtelijk statuut omdat zelfstandigen voor hun zestigste moeten kunnen stoppen met hun beroep.

8. De bevraging van de landbouwers-gebruikers door de VLM werd 31 augustus 1999 voltooid. Einde van dit jaar worden de resultaten verwacht.

**Vraag nr. 9
van 1 september 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Buslijn Vilvoorde-Zaventem – Reizigersaantal

De verbinding die De Lijn enige tijd geleden heeft ingesteld tussen de stations van Vilvoorde en Zaventem, met stopplaats op de luchthaven van Zaventem, zou relatief weinig bijval kennen.

Kan de minister dit bevestigen ?

Werd in voorkomend geval al onderzocht waaraan dit gebrek aan belangstelling te wijten is ?

Antwoord

Sedert de opstart van het project Vilvoorde-Zaventem (de lijnen 220 en 221) in 1996 in het kader van het mobiliteitsconvenant, is het reizigersaantal met 62 % verhoogd, en deze groei zet zich nog steeds door. Er kan dus gesproken worden van een succes.

In absolute aantallen is het aantal ontwaarding (reizigers met een biljet of een meerrittenkaart) geëvolueerd van 171.953 in het jaar 1994 naar 185.943 in het jaar 1996, en naar 282.067 in 1998. In deze cijfers is de stijging van het aantal abonnees niet meegerekend.

Vraag nr. 10
van 7 september 1999
van de heer PATRICK LACHAERT

Ringvaartbrug Merelbeke – Werken

Reeds meerdere maanden is de Ringvaartbrug W12 (type Magnel) op de Hundelgemsesteenweg (N444) in Merelbeke gedeeltelijk onderbroken door werken, zodat het verkeer van Merelbeke naar Gent aan deze brug moet worden omgeleid.

De Hundelgemsesteenweg vormt in Merelbeke, rekening houdende met de ligging van de gemeente ten opzichte van Gent alsmede de aanwezigheid van de verkeerswisselaar E40-R4, de belangrijkste en trouwens de enige verbinding naar het zuiden van Gent.

Op deze drukke verkeersas sluiten in diverse gemeenten (onder meer Gavere, Oosterzele, Zwalm) drukke wegen aan. Dat veroorzaakt een grote concentratie aan voertuigen tijdens de spitsuren.

De lange omleidingen en de daardoor ontstane situatie verhinderen een naar omstandigheden aanvaardbare verkeersdoorstroming, met dagdagelijkse opstoppingen en kilometerslange files tot gevolg.

Ik wierp deze problematiek reeds op in mijn schriftelijke vraag nr. 247 van 13 april 1999, waarop ik toen een antwoord van de minister vice-president kreeg (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14 van 11 juni 1999, blz. 1642 – red.*).

Uit verschillende contacten met de administratie blijkt echter dat het einde van de werken tot definitieve herstelling van de Ringvaartbrug nog niet in zicht is. Een discussie tussen Vlaams Gewest,

hoofdaannemer en onderaannemers zou hieraan ten grondslag liggen.

Mijns inziens maakt de administratie zich ten onrechte juridische zorgen over de verhouding tussen hoofdaannemer en onderaannemer. Ik meen dat het Vlaams Gewest als opdrachtgever slechts één uitvoerder kent, in casu de hoofdaannemer. Deze zou, nog steeds volgens dezelfde administratie, overwegen om de brug binnen afzienbare tijd definitief te herstellen voor wie het behoort ...

De herstelling van de brug wordt des te dringender nu de provincie Oost-Vlaanderen een aantal belangrijke werken aan de Hundelgemsesteenweg laat uitvoeren en deze werken hun einde naderen. Dan zal de Hundelgemsesteenweg opnieuw in beide richtingen worden opengesteld. Dit zal echter niet mogelijk zijn, omdat het Vlaams Gewest de ondertussen beruchte brug nog steeds niet heeft laten herstellen.

Hierbij merk ik op dat er volgens verkeerstellingen tussen 7 uur 's morgens en 19 uur 's avonds ± 22.000 voertuigen in één richting van de Hundelgemsesteenweg gebruikmaken.

Het argument van de administratie dat de Hundelgemsesteenweg niet zo druk is en dat er andere mogelijkheden bestaan, is derhalve totaal uit de lucht gegrepen.

Mijn vragen blijven derhalve actueel.

1. Hoelang zullen de werken op de Ringvaartbrug nog duren? Is er een einddatum in het vooruitzicht gesteld?
2. Waarom worden er herhaaldelijk werken uitgevoerd aan het wegdek en het constructief gedeelte van de brug?
3. Zijn er nog andere werken aan deze brug gepland? Zo ja, welke en binnen welk tijdsbestek moeten ze worden uitgevoerd?

Antwoord

De problemen die rijzen met de asfaltbedekking op de brug W1 over de Ringvaart op de Hundelgemsesteenweg, zijn in hoofdzaak te wijten aan de onvoldoende hechting van de dichtingslaag die zich tussen de asfaltbekleding en de betonnen brugdekplaat bevindt.

De aannemer is reeds lang (tijdens de waarborgtermijn van de werken) in gebreke gesteld, doch treedt, ondanks de herhaalde aanmaningen, tot nu toe niet in actie om de schade te herstellen.

Onlangs werd de aannemer nogmaals verzocht om de herstelling uit te voeren tegen uiterlijk begin oktober. Indien hieraan geen gevolg wordt gegeven, zullen de nodige stappen worden ondernomen om de werken door derden te laten uitvoeren en de kosten te verhalen.

Volledigheidshalve kan worden gemeld dat er geen andere werken aan de brug gepland zijn.

**Vraag nr. 11
van 7 september 1999
van de heer JOHAN DE ROO**

N49 Antwerpen-Knokke – Omvorming tot autosnelweg

De expresweg Antwerpen-Kust (N49) wordt vaak de dodenweg genoemd. Een naam die niet gestolen is : jaar na jaar eist de N49 vele slachtoffers.

Na onderzoek van de statistieken bleken de belangrijkste oorzaken vooral te zijn : het niet verlenen van voorrang, het verliezen van de controle over het stuur, het niet voldoende afstand houden en het negeren van het rood licht.

De recente ongevallen zijn koren op de molen van de administratie Wegen en Verkeer. Daar dringt men al jaren aan op een versnelde omvorming van de N49 tot autosnelweg.

1. In het huidige tempo zal de omvorming nog minstens vijftien jaar aanslepen.

Werden er reeds maatregelen genomen om dit omvormingsproces te bespoedigen ?

2. Is de omvorming van de N49 een prioriteit voor de administratie Wegen en Verkeer en het beleid van de minister ?

Werden er reeds verhoogde kredieten uitgetrokken voor de afdeling Wegen Oost-Vlaanderen ter bespoediging van het omvormingsproces van de N49 ?

3. Werden er reeds nieuwe maatregelen genomen op de N49 om de verkeersveiligheid beter te garanderen ? Zo ja, welke ? Werd hierbij gedacht aan een veralgemeende lagere toegelaten snel-

heid, zoals dit reeds op West-Vlaams grondgebied het geval is ?

4. Wanneer verdwijnen alle kruispunten tussen Zelzate en Zeebrugge ? Volgens welke timing ?

Antwoord

1. De ombouw van de N49 tot autosnelweg op het vak Antwerpen-Zelzate is opgenomen in het indicatief meerjarenprogramma 1999-2001 dat aan het Vlaams Parlement werd meegedeeld en de Vlaamse volksvertegenwoordiger bekend is.

De ombouw van het vak tussen Zelzate en Maldegem is momenteel nog niet gepland vóór het jaar 2002. Deze werken zullen worden opgenomen afhankelijk van de beschikbare budgettaire middelen.

2. De ombouw van de N49 is zowel voor de minister als voor de administratie Wegen en Verkeer een beleidsprioriteit, zo niet zouden er met de vele noden die zich overal in Vlaanderen voordoen geen middelen in de meerjarenprogramma's zijn ingeschreven voor de ombouw van de N49.
3. In de loop der jaren werden geregeld maatregelen genomen om de verkeersveiligheid te verbeteren. Gelet op de werken in het kader van de omvorming, worden op het vak Antwerpen-Zelzate geen nieuwe maatregelen genomen.

Voor het vak Zelzate-Maldegem werden recentelijk twee kruispunten met lichtsignalisatie uitgerust met portieken in de N49, waardoor het links afslaan onder bescherming kan gebeuren. Het gaat om het kruispunt met de Peperstraat in Eeklo en het kruispunt in Kaprijke.

Op het grondgebied van de provincie Oost-Vlaanderen en Antwerpen heeft de gewestweg N49 het statuut van autosnelweg. De maximale snelheid is er 120 km/uur. Vanaf 300 m vóór de aansluitingen is een snelheidsbeperking van 90 km/uur ingevoerd. Het algemeen verlagen van de snelheid tot 90 km/uur is niet realistisch en zal door de weggebruikers niet worden begrepen.

De situatie in de provincie West-Vlaanderen is verschillend van die in de provincie Oost-Vlaanderen. De N49 is hier veeleer een gewone gewestweg met talrijke aansluitingen (ook opritten voor landbouwgronden) en landbouwver-

keer, in tegenstelling met Oost-Vlaanderen, waar er geen privé-opritten zijn en waar er op verschillende plaatsen laterale wegen of uitbatingswegen bestaan.

4. Voor de intenties van de Vlaamse regering voor de verdere omvorming van de N49 verwijs ik naar de indicatieve meerjarenprogramma's die aan het Vlaams Parlement zullen worden meegedeeld.

Vraag nr. 12
van 7 september 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Luchthaven Zaventem – Spoorverbindingen

De vorige Vlaamse regering zou van de NMBS de toezegging hebben gekregen dat het station op de luchthaven van Zaventem rechtstreeks zou worden verbonden met Antwerpen en Leuven.

Die toezegging vanwege de spoorwegmaatschappij zou er evenwel gekomen zijn ter compensatie van het feit dat de luchthaven geen rechtstreekse verbinding zou krijgen met de hogesnelheidstrein (HST).

Voelt de huidige regering zich door bovenvermeld compromis verbonden? Is het voor haar aanvaardbaar, of streeft zij naar een rechtstreekse verbinding van de luchthaven met de HST?

Welke initiatieven heeft zij in dit dossier reeds genomen?

Antwoord

Op 30 maart 1999 ondertekenden de vier ministers die op dat ogenblik bevoegd waren voor verkeer en vervoer in het kader van de Interministeriële Conferentie voor Verkeer en Infrastructuur (ICVI) een overeenkomst betreffende de uitbouw van de spoorwegen in en om Brussel.

In deze overeenkomst spreekt de Conferentie zich onder meer uit voor :

- de verbinding Leuven-Zaventem (de lijn 36 vanuit Nossegem verbinden met de luchthaven) ;
- de verbinding Antwerpen-Zaventem (de lijnen 25 en 27 verbinden met de luchthaven).

Het gaat om de investeringen in de infrastructuur die noodzakelijk zijn om de luchthaven volledig en volwaardig in het spoorwegnetwerk te kunnen integreren.

Er is nog geen uitsluitsel over de treindiensten die van deze nieuwe verbindingen zullen gebruikmaken. Momenteel is de NMBS wel bezig met een aantal denkoefeningen voor een mogelijke treindienst. Deze oefeningen hebben echter vooral tot doel om na te gaan of de infrastructuurwerken in en om Brussel voldoende zijn om een substantiële verhoging van het treinaanbod (zowel in het IC/IR-net als door de uitbouw van een GEN-voorstadsnet) aan te kunnen. Ze kunnen dus zeker niet worden beschouwd als een definitieve treindienst. Wel is in deze oefeningen tot nu toe steeds uitgegaan van een treindienst Antwerpen-Leuven via de luchthaven.

De bovenvermelde infrastructuur maakt het mogelijk dat zowel treinen van het IC/IR-net als GEN-treinen (gewestelijk expresnet) en HST's de luchthaven bedienen. De ICVI heeft zich echter niet uitgesproken over het al dan niet stoppen van de HST aan de luchthaven. Daarover zijn dan ook nog geen beslissingen genomen of toegevingen gedaan.

Ik meen bovendien dat vooral het belang van de reizigers moet vooropstaan bij de vraag hoe de luchthaven het best op het hogesnelheidsnetwerk kan worden aangesloten. Indien dat impliceert dat de HST naar de luchthaven moet, zal dit ook zo worden ondersteund.

De problematiek wordt verder opgevolgd door onder andere een werkgroep ingesteld door het ICVI.

Vraag nr. 13
van 10 september 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Eenrichtingsverkeer Donk (Lier) – Aanpassing gewestwegen

Reeds in 1993 heeft de afdeling Wegen Antwerpen zich akkoord verklaard met het voorstel om in de Donk in Lier eenrichtingsverkeer in te voeren met inrijden van de Antwerpsesteenweg naar de ring.

Volgens de dienst moesten een aantal structurele maatregelen worden genomen, zoals de verwijdering van de vluchtheuvel in de aansluiting met de Donk, het rechte trekken van de hoek Mechelen-Lier, het schrappen van de afslagstroken

Mechelen-Lier en Antwerpen-Lier en het aanpassen van de signalisatie op de ring om de verplichte rijrichting aan te geven.

Waarom werden die aanpassingen nog steeds niet doorgevoerd ?

Antwoord

Op vraag van het toenmalig stadsbestuur heeft de administratie Wegen en Verkeer (afdeling Wegen en Verkeer Antwerpen) op 1 april 1993 een gunstig advies verleend om eenrichtingsverkeer in de Donk te verwezenlijken. Voor de praktische regeling diende contact te worden opgenomen met het district Grobbendonk.

Eind 1993 besliste het toenmalige schepencollege, tegen het advies van het plaatselijke planbureau in, om in de Donk eenrichtingsverkeer te organiseren.

Begin 1994 werd het nieuwe stadsbestuur geïnstalleerd. Het nieuwe schepencollege ging niet akkoord met de genomen beslissing en het dossier werd niet verder behandeld. Er werd dan ook nooit contact opgenomen met de administratie Wegen en Verkeer (afdeling Wegen en Verkeer Antwerpen).

Naar aanleiding van de recente zware ongevallen wil men nu het dossier opnieuw openen, maar niet met de plannen van het vorige schepencollege. Men wil, in samenspraak met de inwoners, een ander voorstel formuleren, en dit dan op de agenda van de Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid brengen.

Vraag nr. 14

van 10 september 1999

van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Logistiek knooppunt Puurs – Mobiliteitseffect

Naar verluidt zal de NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen langs het Zeekanaal in Puurs een logistiek knooppunt bouwen voor de distributie en de overslag van chemische producten. De reden waarom voor die locatie wordt geselecteerd, zou onder meer zijn dat er in de regio minder verkeerscongestie is dan in het Antwerpse havengebied.

Bestaan er reeds projecties van de effecten die de bewuste vestiging kan hebben op de verkeersstromen in de betrokken regio ?

Antwoord

De locatie waaraan wordt gerefereerd, past in de ontwikkeling van de zone tussen het Zeekanaal Brussel-Schelde en de Rupel in Puurs.

De bedoeling is in dit gebied een logistiek knooppunt uit te bouwen, aangesloten op de drie vervoersdragers: weg, waterweg en spoor. Hierdoor wordt een substantiële bijdrage geleverd in het beheersen van de mobiliteit in Vlaanderen.

Momenteel is er een verkeersstudie lopende die een inzicht moet geven met betrekking tot de te verwachten verkeersstromen in deze omgeving. De eerste resultaten hiervan zijn ten vroegste eind dit jaar te verwachten.

Vraag nr. 15

van 10 september 1999

van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Wegenwerken N16 – Signalisatie

Het valt me op dat de voorlopige signalisatie die op de N16 werd aangebracht om de weggebruikers wegwijs te maken door de werken die er nu al enige tijd aan de gang zijn, er hoe langer hoe meer belabberd bijstaat en op sommige plaatsen zelfs een gevaar vormt. Borden die scheef staan of omver werden gereden, worden niet op hun plaats gezet, waarschuwingslichten die niet meer werken of die nog amper zichtbaar zijn, worden niet vervangen, enzovoort.

1. Zijn in het bestek dat dergelijke werken voorafgaat in de regel bepaalde voorwaarden inzake signalisatie vervat ?
2. Zijn er algemene voorschriften of aanbevelingen waaraan de signalisatie dient te beantwoorden ?
3. Is er een vaste regel inzake de periodiciteit waarmee de signalisatie in de loop van de werken dient te worden gecontroleerd ?
4. Wie is er verantwoordelijk wanneer kan worden aangetoond dat een verkeersongeval, al dan niet gedeeltelijk, te wijten is aan een onvoldoende duidelijke signalisatie ?
5. Hoe komt het ten slotte dat, wat het specifieke geval van de werken aan de N16 betreft, de signalisatie ogenschijnlijk niet wordt nagekeken en alleszins niet wordt hersteld ?

Antwoord

1. In het bijzonder bestek onder artikel 30, § 1 zijn maatregelen beschreven waaraan de signalisatie moet voldoen. Meer bepaald betreft het de bijzondere verkeersmaatregelen uit oogpunt van de fasering van de werken.
2. De signalisatie der werken dient te beantwoorden aan :
 - het ministerieel besluit (MB) van 25 maart 1977 betreffende het signaleren van werken ;
 - hoofdstuk V van de algemene omzendbrief nopens de wegsignalisatie ;
 - omzendbrief LI 96/56, met bijkomende voorschriften bij MB van 25 maart 1977.
3. Er is geen vaste regel inzake controle van de wegsignalisatie. Volgens de letter van de regelgeving is de aannemer te allen tijde verantwoordelijk voor de instandhouding van de signalisatie.

De administratie heeft nochtans een controlerende functie ; voorgaanden zijn bekend waarin zij mede aansprakelijk werden gesteld naar aanleiding van ongevallen en/of schadegevallen. Deze taak is binnen de administratie Wegen en Verkeer toebedeeld aan de functie van "toezichter der werken". Met de huidige personeelsbezetting moet elke toezichter echter dermate veel werven controleren dat de periodiciteit per werf soms te laag wordt om snel in te spelen op lokale tekortkomingen.

De weggebruiker krijgt hierdoor verkeerdelijk de indruk dat er helemaal geen controle plaatsvindt, niettegenstaande de functie van toezichter der werken heden een van de zwaarst belaste functies is binnen onze diensten.

4. Hetzelfde standpunt dient hier te worden ingenomen. Volgens de letter is enkel de aannemer verantwoordelijk bij een ongeval als gevolg van een slecht onderhouden signalisatie. Gerechtelijke uitspraken zijn echter bekend waarbij eveneens de administratie aansprakelijk werd gesteld.
5. In het begin van het werk (1 juni) werd de signalisatie door de administratie gecontroleerd en goed bevonden. Het is slechts in de loop van de

tweede fase van het werk (vanaf 1 september) dat geregeld opmerkingen moesten worden gemaakt in verband met de signalisatie. De opmerkingen werden herhaaldelijk mondeling en schriftelijk via het dagboek der werken gemeld.

De administratie Wegen en Verkeer neemt de nodige maatregelen ten opzichte van de aannemer.

**Vraag nr. 19
van 13 september 1999
van de heer JAN LOONES**

Elektrische voertuigen – Beleid

Het gebruik van elektrische voertuigen wordt steeds actiever gepromoot bij overheid, bedrijven en particulieren.

In alle regeringsverklaringen heeft de kwaliteit van het leven een prominente plaats gekregen. Ook het Vlaams regeerakkoord heeft de kwaliteit van het leven als leidmotief. Mobiliteit en de kwaliteit van het leven zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Het Vlaamse mobiliteitsplan wil niet enkel oplossingen brengen voor de mobiliteit, maar ook voor de milieuhinder door het verkeer, zodat de leefbaarheid van steden en dorpen toeneemt.

Het gebruik van elektrische voertuigen – die hun nut al hebben bewezen in andere landen, zoals Italië, Frankrijk, Zwitserland en Finland – komt heel goed tegemoet aan deze doelstellingen. Een overheid die zelf het voorbeeld geeft, kan op waardering rekenen van de burger. De Vlaamse overheid mag hierin niet achterblijven.

1. Welke plaats heeft de promotie van elektrische voertuigen (wagens, scooters, bestelwagens) in het beleid in het kader van het werken aan een meer leefbare omgeving ?
2. Heeft de minister reeds overwogen om elektrische voertuigen te doen gebruiken binnen de diensten van zijn/haar departement ?
3. Heeft de minister reeds overwogen om elektrische voertuigen te doen gebruiken binnen de diensten van zijn/haar kabinet ?
4. Welke concrete initiatieven heeft hij/zij genomen of gepland om het gebruik van elektrische voertuigen te bevorderen ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport.

Vraag nr. 20 van 13 september 1999 van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Voordeelkaarten De Lijn – Faciliteitengemeenten

Op 19 juli 1999 werden de colleges van burgemeester en schepenen aangeschreven door De Lijn betreffende het voordelig reizen met bus en tram voor personen met een gewaarborgd inkomen voor bejaarden (GIB). In deze brief wordt gemeld dat elke GIB-gerechtigde vanaf 1 september 1999 bij het OCMW van zijn gemeente een verminderingskaart VG (vervoergarantie) kan afhalen.

Aangezien dit schrijven ook aan gemeenten met taalfaciliteiten werd gestuurd, werd er navraag gedaan bij De Lijn of de exemplaren van het informatieblaadje eveneens in het Frans konden worden verstrekt. Hieruit bleek dat noch het informatieblaadje, noch de verminderingskaart VG (kaart die door het OCMW van de gemeente dient te worden afgeleverd) in de Franse taal beschikbaar zijn.

Artikel 24 van de gecoördineerde wetten op het gebruik der talen bepaalt evenwel: "De plaatselijke diensten die gevestigd zijn in de randgemeenten stellen de berichten, mededelingen en formulieren, die voor het publiek bestemd zijn, in het Nederlands en in het Frans op". Artikel 34, par. 1 van dezelfde wetten stipuleert verder dat de berichten, mededelingen en formulieren die aan het publiek worden verstrekt door de bemiddeling van de plaatselijke (dit betekent gemeentelijke en OCMW-) diensten, worden opgesteld in de taal of de talen die deze diensten voor soortgelijke bescheiden moeten gebruiken.

1. Welke maatregelen werden genomen om deze onwettelijke toestand spoedig te verhelpen?
2. Waarom worden de documenten niet onmiddellijk in beide landstalen aan deze gemeentebesturen bezorgd?

3. Heeft de minister vice-president opdracht gegeven om in de toekomst dergelijke informatieve documenten in de gemeenten met een bijzonder statuut in beide landstalen ter beschikking te stellen?

Antwoord

Op 19 juli 1999 deed de Vlaamse Vervoermaatschappij een mailing (in het Nederlands) aan de colleges van burgemeester en schepenen van alle Vlaamse gemeenten om het voordeeltarief voor de personen met een gewaarborgd inkomen voor bejaarden aan te kondigen. Op deze manier werden alle gemeentebesturen tijdig ingelicht over de uitbreiding van de categorieën rechthebbenden op de vervoersvoordelen VG, en werd ook de medewerking van de gemeentebesturen gevraagd voor de bekendmaking ervan via de geëigende kanalen.

Deze aanpak leek het meest aangewezen om zoveel mogelijk gerechtigden te bereiken. Gelet op de bescherming van de privé-sfeer, konden de gerechtigden op het GIB niet persoonlijk worden aangeschreven.

De verminderingskaarten VG werden tegelijk in het Nederlands en het Frans gedrukt.

Op het ogenblik dat de OCMW-diensten startten met de uitreiking van de verminderingskaarten VG voor GIB-gerechtigden, was een Franstalige versie van het informatieblaadje beschikbaar waar dat door de wet was voorgeschreven.

Vraag nr. 25 van 16 september 1999 van de heer CHRIS VANDENBROEKE

Grenspost Rekkem – Verkeersbeleid

De grensovergang van Rekkem geldt, sinds jaar en dag, als een van de allerbelangrijkste verkeersknooppunten in Noord-West-Europa. Dagelijks melden er zich tal van vrachtwagenchauffeurs aan voor het verwerven van de noodzakelijke Eurovignetten. Tevens is het, toekomstgericht, de bedoeling om op de bestaande site een soort ontmoetingsplaats van culturen te creëren. Met name door het provinciebestuur van West-Vlaanderen wordt aan de uitbouw van zo'n project gewerkt, een project dat trouwens als een van de hefboomen in het recentelijk opgestelde streekcharter nader wordt toegelicht.

Gegeven het belang van dit verkeersknooppunt (inclusief de tewerkstelling in verband met de Eurovignetten en de promotiekansen als toeristische halte tussen Vlaanderen/België en Frankrijk) zou men, redelijkerwijze, een positieve ingesteldheid ten aanzien van de grenspost Rekkem verwachten.

Niets is minder waar. Met medeweten van de afdeling Wegen West-Vlaanderen wordt immers een alternatieve reisroute aanbevolen – die een omweg van een twintig kilometer inhoudt – via Doornik. Met name betekent dit dat het binnenkomend verkeer afneemt, met als afgeleide minder (vracht)wagens, minder Eurovignetten en dus afbouw van de tewerkstelling. Ook vanuit ons land worden, in de grootste dubbelzinnigheid, de verkeersstromen via Wevelgem-Doornik naar Frankrijk gestuurd. Het is een open vraag wat de achterliggende reden voor dit alles mag zijn.

1. Wat is de precieze reden om het binnenkomend en uitgaand verkeer, dat als vanzelf via de grenspost van Rekkem verloopt, een omweg van zo'n twintig kilometer aan te smeren via Doornik ?
2. Zijn de gevolgen van zo'n ingreep bekend wat de verkoop van Eurovignetten enerzijds en de tewerkstelling anderzijds betreft ?
3. Werd met andere woorden ook het toeristisch project "Rekkem, pleisterplaats van culturen" (zoals gepromoot door de provincie West-Vlaanderen en opgenomen in het streekcharter van het arrondissement Kortrijk) helemaal verlaten ?

Antwoord

1. De nieuw aangeduide reisroute heeft tot doel alle weggebruikers die passeren aan de verkeerswisselaar E17-E403 met een bestemming verder dan Rijsel, via de E403 (A17) tot in Doornik, verder via de E42-E429 (A8) tot aan de grens en via de A27 te leiden naar het zuiden van Rijsel, waar opnieuw de A1 richting Parijs kan worden gevolgd en vice versa.

Deze nieuwe reisroute werd op vraag van de Direction Départementale du Nord van het Ministère Français de l'Équipement ingevoerd na samenspraak met de Direction des Routes de Mons van het Ministère Wallon de l'Équipement en de administratie Wegen en Verkeer van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De reden voor de bewegwijzering van deze nieuwe reisroute was de grote belasting van de oostelijke tangent van Rijsel, zijnde de autosnelweg E17, gevormd door de wegvakken van de A22 en de N227. Op het wegvak N227 werden dagelijks 125.000 voertuigen geteld en kende men gemiddeld 10 km file tijdens de spitsuren. Er werd daarnaast vastgesteld dat dagelijks meer dan 10.000 voertuigen werden geteld aan de grenspost in Rekkem afkomstig van of met een bestemming gelegen ten zuiden van Rijsel, en die nodeloos de oostelijke tangent belastten.

Een onderzoek wees uit dat de nieuwe reisroute 38 km lang en slechts 8 km langer is dan de route via de oostelijke tangent van Rijsel. Verder werd vastgesteld dat tijdens de daluren de reistijd via de nieuwe route één minuut langer duurde en tijdens de spitsuren twaalf minuten korter was.

2. De gevolgen in verband met de vignettenverkoop en de tewerkstelling zijn niet bekend en met dit aspect is geen rekening gehouden.

Het belang ervan stond immers niet in verhouding tot het doel van het project, namelijk de verbinding op Europees niveau tussen het noorden en het zuiden vlotter te laten verlopen, met daaraan gekoppeld een verlaging van de milieuhinder veroorzaakt door de files en een verhoging van de verkeersleefbaarheid en verkeersafwikkeling in de agglomeratie Rijsel.

3. Het project "Rekkem, pleisterplaats van culturen" werd niet behandeld bij de uitwerking van de nieuwe reisroute, omdat de autosnelweg E17 in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen werd gecategoriseerd onder de hoofdwegen en behoort tot het Europees netwerk van transportassen.

Zijn hoofdfunctie is een internationale verbinding tussen de Europese regio's verzorgen, waarbij alle andere activiteiten van ondergeschikt belang zijn, en dus mogelijk blijven mits de hoofdfunctie niet in het gedrang komt.

Vraag nr. 26 van 16 september 1999 van de heer CHRIS VANDENBROEKE

Kanaal Roeselare-Leie – Kaaimuur

De enorme toename van het vrachtvervoer voor de eerstvolgende jaren werd reeds in tal van prognos-

ses uitgetekend. Steevast komen dan allerlei alternatieven ter sprake om aan deze uitdaging het hoofd te bieden. Als wisseloplossing geldt onder meer het overhevelen van vrachtvervoer naar de binnenvaart.

Concreet voor Zuid-West en Zuid-Oost-Vlaanderen denken bepaalde bedrijven er met name aan om hun wegtransporten in te ruilen voor transport te water via de Leie en/of de Schelde. Zo vernam ik dat het spaanderbedrijf Spano uit Oostrozebeke van plan is om de grondstoffenaanvoer van ruim 100.000 ton per jaar via binnenschepen te realiseren, een alternatief waarmee zo'n 4.000 vrachtwagens uit het wegverkeer zouden verdwijnen. Gegeven de alom bekende verkeerscongestie in de regio, is dit niet weinig. Het is bovendien een voorbeeld dat door andere bedrijven die afhankelijk zijn van de aanvoer van bulkgoederen, kan worden nagevolgd.

De realisatie van deze plannen vereist evenwel, zeer dringend, de nodige aanpassingen op het vlak van los- en laadmogelijkheden door de aanleg van kaaimuren.

Werden daartoe reeds de nodige beslissingen getroffen, meer bepaald wat het Kanaal Roeselare-Leie betreft ?

Antwoord

In het kader van de subsidieregeling voor het bouwen van kaaimuren (overheidstegemoetkoming : 80 %) werden op het Kanaal Roeselare-Leie door mij reeds twee infrastructuurprojecten voor verdere uitwerking goedgekeurd. Het betreft met name de volgende dossiers :

- intercommunale WIER ; bouwen van een bulk- en containeroverslagterminal in Roeselare ter hoogte van de Schaapsbrug (Lekkenstraat) ; ramming tegemoetkoming (incl. BTW) : 20.000.000 frank ;
- Spano NV ; bouwen van een kaaimuur voor aanvoer van grondstoffen (Oostrozebeke) ; ramming tegemoetkoming (incl. BTW) : 25.200.000 frank.

Beide dossiers bevinden zich momenteel nog in de ontwerpfasen. De technische en administratieve opvolging ervan gebeurt door de NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen, in nauwe samenwerking met de afdeling Bovenschelde van de administratie Waterwegen en Zeewezen.

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
VAN WELZIJN, GEZONDHEID
EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 1
van 5 augustus 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Raad van bestuur CGKR – Vlaamse vertegenwoordiging

Enige maanden geleden verscheen in het Belgisch Staatsblad de nieuwe raad van bestuur van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding. Opvallend daarbij is dat Vlaanderen daarin welgeteld één vertegenwoordiger heeft, naast vier voor de federale overheid (waarvan drie Franstaligen), één voor Brussel, één voor Wallonië en één voor de Franse Gemeenschap.

Deze wanverhouding is nog grotesker dan die in de raad van bestuur van de Belgische Dienst voor de Buitenlandse Handel, waarnaar de vorige Vlaamse regering uit protest slechts één waarnemer afvaardigde.

Men kan zich dan ook afvragen of deze verhouding in de mandaten binnen de raad van bestuur van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding aanvaardbaar is.

Heeft de minister eventueel reeds stappen ondernomen met het oog op een meer logische verhouding binnen de raad van bestuur van het Centrum ?

Antwoord

Naar aanleiding van de vraag heb ik het koninklijk besluit (KB) tot vaststelling van het organiek statuut van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding van 28 februari 1993 geraadpleegd, en een lijst met de huidige samenstelling van de raad van bestuur bij het Centrum opgevraagd.

Vooreerst wil ik de vraagsteller erop wijzen dat de leden van de raad van bestuur worden benoemd door de koning, bij in ministerraad overlegd besluit, op voorstel van de eerste minister. Mochten er dus opmerkingen te maken zijn bij deze samenstelling, dan dient men zich in de eerste plaats tot de eerste minister te richten.

In het koninklijk besluit van 28 februari 1993, artikel 1 § 1, wordt de volgende samenstelling van de raad van bestuur gegeven :

8 Nederlandstalige leden
8 Franstalige leden
1 Duitstalig lid.

Artikel § 2 bepaalt het volgende.

Uit de leden van de raad van bestuur worden 7 leden voorgedragen door de gemeenschaps- en gewestregeringen, op een dubbele lijst, rekening houdend met de voorwaarden bepaald in § 3, namelijk :

- 2 leden door de Vlaamse regering ;
- 1 lid door de Franse gemeenschapsregering ;
- 1 lid door de Waalse gewestregering ;
- 2 leden door de regering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die elk tot een verschillende taalrol behoren ;
- 1 lid door de regering van de Duitstalige Gemeenschap.

Paragraaf 3 ten slotte bepaalt het volgende.

Voor elk toe te kennen mandaat dient de kandidatuur van minstens één man en één vrouw te worden voorgedragen.

Uit het bovenstaande blijkt dat de samenstelling van de raad van bestuur volgens het koninklijk besluit tot vaststelling van het organiek statuut zeer evenwichtig is, en dat hier dus geen bemerkingen bij moeten worden gemaakt.

De lijst van namen van de leden van de raad van bestuur die mij werd bezorgd, is conform dit koninklijk besluit samengesteld en dus evenwichtig.

Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger het koninklijk besluit waarvan sprake en de lijst van namen van de leden van de raad van bestuur, die mij door het Centrum voor Gelijkheid van Kansen werd bezorgd. De lijst die de Vlaamse volksvertegenwoordiger in het Belgisch Staatsblad heeft gelezen, betrof een aantal vervangingen die werden doorgevoerd met het KB van 4 mei 1999.

Bijgevoegde lijst geeft echter een actueel overzicht en coördineert de verschillende koninklijke besluiten van 3 juni 1993, 13 juni 1996 en 4 mei 1999. Ik

geloof dus dat de vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger op een misverstand berust.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.).

**Vraag nr. 2
van 23 augustus 1999
van mevrouw PATRICIA CEYSENS**

Opvang zieke kinderen – Kwaliteitseisen

Inspelend op de noden van werkende ouders en het opvangprobleem voor zieke kinderen, werden een aantal diensten voor opvang van zieke kinderen georganiseerd.

De formule bestaat er meestal in dat iemand aan huis wordt gestuurd om te passen op het zieke kind. In een niet onaanzienlijk aantal van de diensten wordt een beroep gedaan op een interimkantoor, dat op zijn beurt op grond van zijn bestanden mensen selecteert voor dit soort van betrekking.

Het laat geen twijfel dat de opvang van een ziek kind in een thuissituatie, net zoals dat in dagopvang of in buitenschoolse opvang het geval is, eveneens onderhevig is aan kwaliteitseisen.

1. Hoeveel initiatieven voor de opvang van zieke kinderen telt Vlaanderen ?

Bestaat er net zoals voor initiatieven van dagopvang en buitenschoolse kinderopvang een meldingsplicht ?

2. Wie organiseert deze diensten voor opvang van zieke kinderen ?

3. Bestaat er enige controle op de kwaliteit van de verleende hulp, op de kwalificaties van de personen die de oppas verzekeren, op hun betrouwbaarheid (bv. bewijs van goed zedelijk gedrag, ...) ?

4. De controle op kwaliteit en opgeleid personeel wordt in de dagopvang en de buitenschoolse opvang door Kind en Gezin waargenomen. De reglementering terzake is zeer streng.

Heeft Kind en Gezin al initiatieven ontwikkeld met betrekking tot de opvang van zieke kinderen ?

5. Wat is de verantwoordelijkheid van de organiserende dienst indien blijkt dat door een gebrekkige controle mensen met minder goede bedoelingen de taak van oppas waarnemen en de veiligheid van het kind in het gedrang komt ?

Antwoord

De vraagsteller vertrekt van de vaststelling dat er de laatste tijd, inspelend op de noden van werkende ouders en het opvangprobleem voor zieke kinderen, door een aantal diensten kinderopvang voor zieke kinderen wordt georganiseerd. Zij stelt vanuit een terechte bekommernis voor de kwaliteit van deze opvangvorm, vijf concrete vragen. Ik ga daar, in de volgorde van de gestelde vragen, op in.

1. Het is niet gemakkelijk opvanginitiatieven voor zieke kinderen een plaats te geven in het voor de kinderopvang geldende wettelijke kader.

Aangezien het om een opvangvorm gaat bij de mensen thuis, is er geen bestendig aanbod op één adres waar ouders een beroep op kunnen doen. De opvangdiensten voor zieke kinderen sturen mensen uit naar verschillende individuele adressen om daar in de thuisomgeving de opvang voor het zieke kind te verzorgen.

In het licht van de wettelijke meldingsplicht betekent dit dat het zeker niet vanzelfsprekend is dat deze initiatieven moeten melden. Integendeel. De definitie van "opvang op bestendige wijze" die aanleiding geeft tot de meldingsplicht, luidt in het besluit van de Vlaamse regering houdende regeling van de melding aan de instelling Kind en Gezin immers als volgt : "de gewone, geregeld georganiseerde en niet-occasionele opvang buitenshuis van kinderen beneden twaalf jaar (...)". Het opvangen van zieke kinderen in hun thuisomgeving is niet "gewoon", wel "occasioneel" en zeker niet "buitenshuis". Er is anderzijds een redenering mogelijk waarbij alvast een erkende of onder toezicht staande opvangvoorziening die, bij een gewoon opvangaanbod, acuut zieke kinderen opvangt bij hen thuis, ook deze specifieke opvangactiviteit meldt aan de toezichthoudende overheid.

Doordat de meldingsplicht dus niet automatisch en duidelijk geldt, beschikt niemand over een correct geregistreerd overzicht van de diensten in kwestie. Ze zijn door Kind en Gezin recentelijk in kaart gebracht, op grond van de FCUD-subsidiestroom (Fonds voor Collectieve

Uitrustingen en Diensten) waarop deze voorzieningen een beroep kunnen doen. Daarbij is vastgesteld dat er door het FCUD 56 Vlaamse projecten voor zieke kinderen worden gesubsidieerd die worden georganiseerd door een erkend of gesubsidieerd opvanginitiatief. Maar dit aantal bevat zeker niet alle projecten. Het is immers zo dat de aard van de projecten zeer divers is. Ik verwijs in dit verband naar het antwoord op vraag 2.

2. Er zijn grosso modo drie soorten projecten die opvang voor zieke kinderen aan huis aanbieden.

Een eerste soort projecten wordt georganiseerd door erkende opvangvoorzieningen. Diensten voor opvanggezinnen of kinderdagverblijven hebben via een DAC-project (Derde Arbeids-circuit), het gesco-circuit of het FCUD gesubsidieerd personeel ter beschikking dat kinderen die ziek zijn, bij hen thuis kan opvangen.

Daarnaast zijn er specifieke diensten. Ik denk hier aan de mutualiteiten en aan sommige individuele projecten die zowel door openbare besturen als door VZW's worden georganiseerd en die soms aansluiten bij thuiszorgdiensten.

De derde vorm die tot hiertoe sporadisch voorkomt, is die welke gestalte krijgt in een verzekeringsformule. Een werkgever kan zich bijvoorbeeld verzekeren tegen de afwezigheid van een werknemer door, wanneer deze laatste wordt geconfronteerd met de ziekte van een kind, een thuisopvang ter plaatse te laten sturen.

3. Momenteel bestaat er geen regelgevend kader dat de opvangactiviteiten van de diensten voor de opvang van zieke kinderen stuurt.

Dit heeft te maken met de specifieke vorm van deze opvang die, zoals boven aangegeven, niet automatisch wordt gevat door de bestaande bepalingen met betrekking tot melding aan, en toezicht of erkenning door Kind en Gezin.

Door het ontbreken van dit regelgevende kader is er ook geen toezicht op de kwaliteit. Als Kind en Gezin een advies formuleert naar het Fonds voor Collectieve Uitrustingen en Diensten wanneer er een vraag is voor de subsidiëring van dergelijke projecten, dan formuleert Kind en Gezin een gunstig opportuiniteitsadvies, waarmee enkel wordt aangegeven dat het opvangaanbod in kwestie inspeelt op een reële nood van ouders. Dit gunstig opportuiniteitsadvies wil

op geen enkele manier een oordeel inhouden over de aard of de kwaliteit van de opvang zelf.

4. Omdat er momenteel geen wettelijk kader is voor, en ook geen controle op de opvangdiensten voor zieke kinderen, zijn er geen bepalingen of voorwaarden waaraan het personeel dat in dergelijke diensten optreedt, moet voldoen.

Kind en Gezin heeft, behalve in een project waarbij vanuit een aantal IBO's (initiatieven buitenschoolse opvang) een opvang voor zieke kinderen bij hen thuis wordt gerealiseerd, geen concrete criteria uitgewerkt, noch kwalitatief, noch organisatorisch. Voor het proefproject dat ervaring moet aanreiken voor verdere beleids-opties, zijn wel enkele randvoorwaarden vastgelegd. Met name rond het takenpakket van de begeleiders, hun functieprofiel en hun medisch optreden zijn afspraken gemaakt.

5. Gezien het ontbreken van een regelgevend kader en kwalitatieve opleidings- of tewerkstellingsvoorwaarden, berust de verantwoordelijkheid voor het organiseren van een oppasdienst voor zieke kinderen volledig bij het organiserend bestuur in kwestie.

Slotbedenking

Omdat het belangrijk is dat ouders die hun kinderen aan een opvang toevertrouwen, kunnen rekenen op minimale kwaliteitsgaranties, wil ik aan de bovenstaande informatie toevoegen dat ik er voorstander van ben een minimaal kwaliteitskader te creëren voor de opvangdiensten voor zieke kinderen.

Ik denk niet dat het zinvol is werk te maken van een sterk gereguleerde en gedetailleerde wetgeving. Ik vind wel dat er nood is aan minimale bepalingen met betrekking tot verzekering, opleiding en vorming van personeel en medische (voorzorgs)-maatregelen.

Ik zal daar dan ook, desnoods na een noodzakelijke wijziging van de meldings- en toezichtsbepalingen, werk van maken.

Vraag nr. 3
van 23 augustus 1999
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Gehandicapten – Beroepsopleiding en diploma

Het Vlaams Fonds erkent en subsidieert opleidingscentra voor gehandicapten. De bedoeling is dat gehandicapten in deze centra nieuwe vaardigheden aanleren, waardoor zij opnieuw een plaats kunnen innemen op de arbeidsmarkt.

In tegenstelling tot wat algemeen wordt aangenomen, lukt die wedertewerking veel beter in de bedrijfsweld dan bij de diverse overheden. De reden hiervoor is vrij eenvoudig. De opleidingscentra die gehandicapten opleiden tot bijvoorbeeld informatici mogen geen diploma Informatica afleveren. Hierdoor kunnen gehandicapten niet vast benoemd worden in de graad van informaticus bij de diverse overheden, zelfs niet bij het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap. Zelfs gemeenten waar de betrokkenen vóór hun handicap waren tewerkgesteld en die hun vroegere ambtenaren in hun nieuwe hoedanigheid graag tewerkstellen, kunnen dit niet wegens gebrek aan diploma.

1. Is het niet de opdracht van de overheid die beroepsopleidingen erkent en subsidieert om de "geslaagden" de kans te geven ook binnen de overheid vast te worden aangeworven in de functie van informaticus ?
2. Waarom wordt aan de gehandicapten die de opleidingen in een erkend opleidingscentrum met goed gevolg hebben doorlopen, geen diploma verleend voor de studies die zij hebben volbracht ?
3. Is het niet contradictorisch gehandicapten te stimuleren een beroepsopleiding te volgen en ze daarna af te straffen ? Moet er tegenover de inspanning die zij leveren om te herscholen niet enige soepelheid vanwege de overheid staan ?

Antwoord

Personen met een handicap behoren in het economisch gebeuren inderdaad tot de meest kwetsbare groep werkzoekenden.

Dat gehandicapten in vergelijking met andere groepen op de arbeidsmarkt nog steeds proportioneel oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidscijfers, rechtvaardigt extra inspanningen, die moeten resulteren in meer tewerkingstelling van deze groep in het normaal economisch circuit. In het kader van de Europese richtsnoeren voor werkgelegenheid wordt daarom door het Vlaams Fonds gewerkt aan de uitvoering van een actieplan voor

de professionele integratie van werkzoekenden met een handicap.

Het Vlaams Fonds erkent en subsidieert dertien erkende Centra voor Gespecialiseerde Beroepsopleiding (CBO's).

Het is de opdracht van deze erkende centra om werkzoekenden die behoren tot de doelgroep van het Vlaams Fonds, en die vanwege de aard en de ernst van hun handicap niet terechtkunnen in het reguliere opleidingscircuit voor werkzoekenden, op een individuele manier te begeleiden en op te leiden naar een passende job op maat van hun mogelijkheden.

In 1997 werden de regels inzake subsidiëring en erkenning van deze CBO's aangepast aan de actualiteit van de hedendaagse arbeidsmarkt. Intussen hebben deze centra zich ontwikkeld tot polyvalente organisaties die individuele leerprogramma's aanbieden aan personen met welke handicap dan ook. Zij gaan uit van de leermogelijkheden van hun cliënten en zoeken op de lokale arbeidsmarkt naar opportuniteiten om de competenties van de cursisten verder te ontwikkelen.

In tegenstelling tot vroeger zijn hun opleidingsactiviteiten niet beperkt tot één specifieke beroepsopleiding die wordt gegeven in de beslotenheid van de eigen opleidingsateliers. Het is vandaag voor deze CBO's een kerntaak om in elk individueel programma minstens de helft van de opleidingsactiviteiten te organiseren op de werkvloer, in samenwerking met werkgevers.

Het inhoudelijk zwaartepunt van de programma's ligt niet op een brede theoretische vorming, maar op het aanleren van een mix van technische en persoonlijke vaardigheden die specifiek noodzakelijk zijn voor de functie die vacant is. Door deze aanpak slagen deze centra er steeds beter in om de resultaatgerichtheid van hun acties te verhogen. Ik kan bevestigen dat de tewerkstellingsresultaten van de cursisten die een opleiding in één van de CBO's hebben afgewerkt, zeer positief zijn en gunstig blijven evolueren.

Het is duidelijk dat nieuwe aanwervingen bij de verschillende overheden geen gelijke tred houden met de aanwervingen in de private bedrijfssectoren.

Dit algemene beeld verklaart deels waarom de tewerkstelling van personen met een handicap in overheidsdiensten niet dezelfde gunstige evolutie kent. Het is volgens mij correct dat de hogere eisen

die in algemene zin aan de dienstverlening door de overheid worden opgelegd, zich inderdaad vertalen in een selectiever wervings- en evaluatiebeleid. Het Vast Wervingssecretariaat bevestigt mij dat de attesten die worden afgeleverd door de VDAB, het ministerie van Middenstand en de gespecialiseerde opleidingscentra erkend door het Vlaams Fonds, wel degelijk in aanmerking worden genomen voor de wervingsexamens in technische functies van niveau D (het vroegere niveau 3). Het door de Vlaamse volksvertegenwoordiger gestelde probleem geldt dus in dezelfde mate voor meerdere groepen van werklozen die hun kansen op de arbeidsmarkt verhogen door het afwerken van praktijkgerichte beroepsopleidingen in de verschillende opleidingscentra.

De erkenning en de homologatie van diploma's vallen buiten de bevoegdheid van het Vlaams Fonds.

Ik kan evenwel bevestigen dat bij de formulering van de opdracht van de CBO's en bij de inhoudelijke evaluatie van hun werking, het besluit van de Vlaamse regering van 22 april 1997 inzake de gespecialiseerde centra voor beroepsopleiding van personen met een handicap bepalend is. Hun opdracht is dan ook wezenlijk verschillend van die van de onderwijsinstellingen die met volledig leerplan een diplomagerichte studie aanbieden. In het kader van een individuele trajectbegeleiding van werkzoekenden met een handicap, bestaat overigens de mogelijkheid voor meerderjarige personen met een handicap om bij het aanvatten of het voortzetten van een studie in het hoger onderwijs, dezelfde financiële voordelen te genieten als bij de andere opleidingsformules van het Vlaams Fonds.

Vraag nr. 4
van 23 augustus 1999
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Gehandicapten – Opvangmogelijkheden

Het is algemeen bekend dat er onvoldoende opvangplaatsen zijn voor meerderjarige meervoudige gehandicapten. Als gevolg hiervan komt een aantal gehandicapten terecht in bejaardenvoorzieningen, rusthuizen of rust- en verzorgingstehuizen.

Omdat deze gehandicapten niet terechtkunnen in een voorziening erkend door het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap, kunnen zij ook geen tegemoetkoming genieten van het Vlaams Fonds in hun verblijf- en verzorgingskosten. Hun verblijf in de bejaardenvoor-

ziening moet dan ook door henzelf of door hun familie worden bekostigd. Indien de financiële middelen niet voorhanden zijn, moeten zij vaak thuis verblijven, ook al is dit noch familiaal, noch vanuit de noodzaak tot behandeling verantwoord.

1. Hoeveel gehandicapten in Vlaanderen die thuis horen in een voorziening gesubsidieerd door het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap, verblijven in voorzieningen voor bejaarden ?
2. Gelet op het feit dat er onvoldoende plaatsen beschikbaar zijn voor volwassen gehandicapten in Vlaanderen, misloopt een aantal gehandicapten de tegemoetkoming in hun verblijfs- en behandelingskosten wanneer zij noodgedwongen worden opgenomen in een rusthuis.

Heeft de minister initiatieven genomen met het oog op een tegemoetkoming door het Vlaams Fonds in de verblijfs- en behandelingskosten van gehandicapten in bejaardenvoorzieningen ?

Antwoord

In het Vlaams gehandicaptenbeleid is de Vlaamse overheid niet zelf initiatiefnemer voor de uitbouw van voorzieningen voor opvang, behandeling en begeleiding van personen met een handicap. Binnen het decretaal kader is de raad van bestuur van het Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH) bevoegd voor het verlenen van vergunningen en erkenningen. De Vlaamse regering bepaalt de programmatie voor de verschillende zorgvormen, legt de modaliteiten vast inzake erkenning en subsidiëring, en stelt binnen de beschikbare kredieten een jaarlijkse dotatie ter beschikking aan het VFSIPH.

Dit algemeen kader heeft als belangrijk kenmerk dat het initiatief tot zorgverlening met betrekking tot de creatie van opvangplaatsen, en de afstemming van het aanbod op de vraag, totstandkomen vanuit het werkveld van vrije social-profitorganisaties en van lokale en provinciale besturen.

Op 31 december 1997 bedroeg de gezamenlijke capaciteit van de 132 erkende tehuizen voor niet-werkende volwassen gehandicapten, de zogenaamde bezigheids- en nursingtehuizen, 7.337 opvangplaatsen. Daarnaast konden 3.045 volwassenen terecht in 111 dagcentra. Als antwoord op fenomenen als de stijging van de gemiddelde leeftijd van bewoners van de voorzieningen, de problematiek van de meervoudig zorgbehoevenden, de groeiën-

de groep van slachtoffers van ongevallen met blijvende letsels (post-traumatici) en de vraag naar adequate opvang voor mensen met autisme, is de opnamecapaciteit in de residentiële voorzieningen in de afgelopen jaren verder gestegen als volgt.

In 1998 : 385 bijkomende plaatsen voor volwassenen, te verdelen over volgende typevoorzieningen :

- tehuis/werkenden : + 5
- tehuis/niet-werkenden : + 291 (waarvan 58 nursingbedden)
- dagcentra : + 89

In deze nieuwe opvangplaatsen kunnen minimum 151 volwassen personen met een meervoudige handicap terecht.

In 1999 (situatie 30/09/99) : 185 bijkomende plaatsen voor volwassenen, te verdelen over volgende type-voorzieningen :

- tehuis/werkenden : + 5
- tehuis/niet-werkenden : + 163 waarvan 121 nursingbedden)
- dagcentra : + 17

In deze nieuwe opvangplaatsen kunnen minimum 153 volwassen personen met een meervoudige handicap terecht.

De verdere uitbreiding in 1999 (periode 1/10/99 – 31/12/99) is gepland voor 71 nieuwe plaatsen tehuis/niet-werkenden en 16 plaatsen dagcentrum.

In deze nieuwe opvangplaatsen kunnen minimum 71 volwassenen personen met een meervoudige handicap terecht. Totaal voor 1999 : 153 + 71 = 224 bijkomende opvangmogelijkheden voor deze doelgroep.

Verder is, op basis van de eerder verleende vergunningen, in de jaren 2000 en 2001 nog een uitbreiding te verwachten met :

- + 127 plaatsen tehuis/niet-werkenden
- 5 plaatsen dagcentra
- 15 plaatsen tehuis/kort verblijf

Daarnaast werd voor 10 voorzieningen de omschrijving van de op te nemen doelgroep aange-

past, teneinde hun toe te laten volwassenen met een meervoudige problematiek op te vangen.

Deze uitbreidingen hebben ondubbelzinnig tot doel de zorg die noodzakelijk is te garanderen aan de groeiende groep van mensen met complexe zorgvragen. Door dit beleid is het beschikbaar aantal plaatsen voor nursing (meervoudig en zwaar zorgbehoevende gehandicapten) gestegen naar 4.000. Dit uitbreidingsbeleid was in de afgelopen jaren mogelijk door de beschikbare middelen zo efficiënt mogelijk en met de grootste prioriteit aan te wenden voor de zwaarst zorgbehoevendsten. Om die reden werd in de afgelopen jaren afgestapt van de "alles of niets"-formule van het zorgaanbod in voorzieningen. Door de introductie van tussenvoorzieningen, zoals bijvoorbeeld het beschermd wonen, wordt binnen dezelfde budgettaire groei een groter aantal plaatsen vrijgemaakt voor de prioritaire doelgroepen.

Ik stel inderdaad vast dat deze inspanningen niet volstaan om alle individuele situaties op te vangen. Ook op mijn kabinet werden in de afgelopen weken heel persoonlijke en pijnlijke situaties van families op zoek naar een opvangplaats beluisterd. De instrumenten die ik als voogdijminister ter beschikking heb, laten mij toe om rechtstreeks en op korte termijn te interveniëren naar aanleiding van individuele situaties, en gelet op mijn recent aantreden als voogdijminister heb ik vandaag geen structurele antwoorden op deze problematiek.

In algemene zin wil ik af van het mechanisme waarbij de gaten die vallen in de bestaande opvangstructuur, de aanleiding vormen voor de creatie van steeds nieuwe opvangstructuren en bijstandvormen. Ik ga ervan uit dat een grondige analyse van deze problematiek de aanleiding moet zijn om de gaten in het bestaande netwerk van voorzieningen te dichten. Overigens begrijp ik uit de verhalen van gebruikers dat dit ook hun eigenlijke vraag is.

Om een preciezer inzicht te krijgen in het geheel van de niet-beantwoorde individuele zorgvragen inzake opvang, behandeling en begeleiding van personen met een handicap, verwacht ik voor het einde van dit jaar voor het eerst de registratiegegevens zonder dubbeltellingen van de vijf centrale wachtlijstwerkingen op provinciaal niveau. Deze analyse, die vanaf 2000 systematisch zal worden geactualiseerd, zal de Vlaamse overheid toelaten om verder te evolueren naar een sluitend regionaal programma van de residentiële opvangcapaciteit die een afdoend antwoord moet bieden op de vraag naar zorgplaatsen, in het bijzonder voor de

meest urgente situaties. In de mate dat de betrokken personen zich hebben aangemeld bij deze centrale wachtlijst, zal ik op dat ogenblik tevens beschikken over precieze cijfers van mensen die ondanks het dringend karakter van hun zorgvraag, toch geen opvangplaats hebben gevonden en dus noodgedwongen naar minder geschikte alternatieven moeten zoeken.

Ik hecht groot belang aan deze centrale wachtlijstwerking (besluit van de Vlaamse regering tot vaststelling van de voorwaarden tot toekenning van een subsidie voor de centrale wachtlijstwerking, Belgisch Staatsblad van 23 februari 1999) omdat deze is gebaseerd op een samenwerkingsprotocol tussen de verschillende voorzieningen uit de sector, het Vlaams Fonds en provinciale overheid. In een volgende fase dienen stappen te worden gezet naar een bemiddelende functie, teneinde vooral ook weer in de meest complexe situaties een vlottere toegang tot de zorg te verzekeren.

Voor die mensen die nu verblijven in bejaardenvoorzieningen is een tegemoetkoming van het VFSIPH in de financiële verblijfs- en behandelingskosten op basis van de huidige regelgeving niet mogelijk. Gezien de ernstige financiële gevolgen voor de betrokken families, zal ik deze problematiek de grootste prioriteit geven en trachten om samen met het Vlaams Fonds en de actoren in het werkveld tot spoedige structurele oplossingen te komen.

**Vraag nr. 6
van 23 augustus 1999
van mevrouw PATRICIA CEYSENS**

Kind en Gezin – Commissie Financiering Kinderopvang

Binnen Kind en Gezin is een Commissie Financiering Kinderopvang actief die belast is met het formuleren van voorstellen met betrekking tot de financiering van de kinderopvang in Vlaanderen.

1. Hoeveel keer vergaderde de Commissie reeds ?
2. Wat zijn de voorlopige resultaten van haar werking ?
3. Wanneer wordt de Commissie geacht haar werkzaamheden te hebben beëindigd en tegen wanneer worden haar voorstellen inzake financiering verwacht ?

4. Zou het, gelet op het regeerakkoord en de timing van negen maanden die de regering zich oplegt met betrekking tot de totstandkoming van een totaalbeleidsplan kinderopvang, niet wenselijk zijn dat de Commissie Financiering Kinderopvang tegen diezelfde tijd, en bij voorkeur eerder, haar werkzaamheden zou hebben beëindigd ?

Antwoord

1. De Commissie vergaderde acht keer.
- 2, 3 en 4. De Commissie heeft met deze vergaderingen haar werkzaamheden begin juli 1999 afgerond. De leden hebben een eerste ontwerp tekst die is opgemaakt als weerslag van de werkzaamheden tijdens de zomervakantie nog schriftelijk kunnen amenderen. De definitieve tekst ligt momenteel voor. Hij zal dus mee als basis kunnen dienen voor het uitwerken van het in het regeerakkoord geplande totaalbeleidsplan kinderopvang.

Ik wil daar wel meteen aan toevoegen dat ik na een eerste snelle lectuur niet de indruk heb dat het advies van de Commissie zeer concrete onmiddellijk hanteerbare modellen naar voren schuift. Ik heb wel gemerkt dat cijfermateriaal bij elkaar wordt gebracht dat de problematiek grondig schetst en dat de problemen, moeilijkheden en knelpunten worden aangeduid.

Mede op basis daarvan zal ik proberen een zinvol subsidiebeleid uit te stippelen. Uiteraard is het zaak ook nieuwe ontwikkelingen beleidsmatig in te passen. Ik denk hier bijvoorbeeld aan de plannen van de heer Landuyt, minister van Werkgelegenheid en Toerisme, om in de non-profitsector een aantal nepstatuten om te zetten in volwaardige banen.

Ik ben van plan in dit verband, wanneer mijn beleidsopties concreter zijn ingevuld, de dialoog aan te gaan met de Commissie Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen van het Vlaams Parlement.

Vraag nr. 7
van 23 augustus 1999
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Kind en Gezin – Prenatale consultatiebureaus

Het jaarverslag van Kind en Gezin met betrekking tot het jaar 1998 leert ons dat de activiteiten van de prenatale consultatiebureaus fors achteruitgaan.

Het aantal zittingen nam af met 11,6 %, of 159 eenheden. Het aantal ingeschreven vrouwen daalde met 463, of 13,3 %. Het aantal prenatale onderzoeken daalde zelfs met 1.774, of 15,1 %.

Deze daling in activiteitsgraad vraagt duidelijk om een bezinning van de overheid over de finaliteit die zij aan de prenatale consultatiebureaus wil geven. Wil men deze verder uitbouwen, of wil men hun activiteit specifiek richten naar kansarmoedebestrijding.

1. Heeft de minister initiatieven genomen om beleidsmatig wijzigingen aan te brengen aan de finaliteit van de prenatale consultatiebureaus ?
2. Welk is het aandeel van de kansarme vrouwen bij de ingeschreven vrouwen en bij de prenatale en postnatale onderzoeken ?
3. Moet, gelet op de prioriteit die aan kansarmoedebestrijding werd gegeven in het regeerakkoord, niet worden overwogen om deze preventieve zorg specifiek toe te spitsen op kansarme vrouwen ?

Antwoord

1. Eind 1993 functioneerden er nog 26 prenatale consultatiebureaus her en der verspreid in de Vlaamse gemeenschap. In maart 1994 keurde de raad van bestuur van Kind en Gezin de strategiedefiniëring pre- en perinatale zorg goed. Hierbij werden zowel organisatorische als inhoudelijke wijzigingen aangebracht aan de prenatale consultatiebureaus.

a) Organisatorische wijzigingen

In de strategiedefiniëring werden de prenatale consultatiebureaus exclusief gekoppeld aan de werking van de preventievezorgcentra (PZC). Er werd toen voorgesteld om enkel nog in deze PZC prenatale consulten te laten plaatsvinden.

Vanaf 1994 werd er een natuurlijk saneringsproces ingezet en een aantal prenatale consultatiebureaus stopte zijn werking.

Bij de uitwerking van een meerjarenprogramma ter realisatie van de strategiedefi-

niëring pre- en perinatale zorg, werden enkele nieuwe ideeën rond het aanbod pre- en perinatale zorg ontwikkeld. De raad van bestuur van Kind en Gezin besliste in januari 1997 een saneringsplan uit te werken met het oog op de sluiting van de prenatale consultatiebureaus. Dit plan werd in november 1997 goedgekeurd.

De medisch prenatale zitting vanuit een preventiecentrum werd behouden. Deze zitting kan georganiseerd worden in het PZC, in een bestaand prenataal consultatiebureau van Kind en Gezin, of in een kraamkliniek of wijkgezondheidscentrum. Een prenataal consultatiebureau waarbij er geen PZC was in de regio of in de aanpalende regio kon blijven bestaan indien het jaarlijks gemiddeld 50 nieuwe inschrijvingen heeft.

b) Inhoudelijke wijzigingen

Tevens werd de doelgroep voor deze prenatale medische consulten omschreven.

Via deze consulten tracht Kind en Gezin kansarme aanstaande moeders te bereiken, zowel autochtonen als allochtonen. Deze begeleiding heeft een zeer lage drempel, ook financieel, en past in een totale aanpak. Hierdoor kunnen kansarme vrouwen worden begeleid die anders niet of laattijdig een arts zouden consulteren.

Er wordt samengewerkt met één of meerdere kraamklinieken voor gespecialiseerde onderzoeken, opvolging van risicozwangerschappen en bevallingen. Er wordt tevens in een psycho-sociale begeleiding voorzien door de regioverpleegkundigen van Kind en Gezin, via huisbezoeken en/of groepswerking (PZC) en samenwerking met andere welzijns- en gezondheidswerkers voor toeleiding en integrale zorgverlening.

Dit nieuwe concept van de prenatale consultatiebureaus werd vanaf 1 oktober 1998 doorgevoerd. De daling van het aantal zittingen, ingeschreven vrouwen en prenatale onderzoeken in 1998 is hiervan een gevolg.

2. De ervaring leert dat vooral kansarme vrouwen van het zorgaanbod gebruikmaken. Kind en Gezin wil hierbij echter niet stigmatiseren.
3. Zowel via de locatie van de prenatale consultatiebureaus, als via ontwikkelde instrumenten en

methodieken, wordt dit zorgaanbod toegespitst op kansarme (zwangere) vrouwen, wat impliceert dat het nu al gevoerde beleid tegemoetkomt aan de prioriteiten die de vraagsteller, vanuit het regeerakkoord, naar voren schuift.

Vraag nr. 8
van 23 augustus 1999
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Vertrouwenscentra kindermishandeling – Audit

In het Jaarverslag 1998 van Kind en Gezin lezen we dat Kind en Gezin de opdracht gaf de vertrouwenscentra door te lichten, enerzijds op hun inhoudelijke en anderzijds op hun organisatorische werking.

1. Wanneer worden de resultaten van deze doorlichting verwacht ?
2. Zijn er reeds deeltijdse resultaten van de doorlichting bekend en zo ja, welke zijn deze ?

Antwoord

De doorlichting van de vertrouwenscentra kindermishandeling werd gevoerd in de periode oktober '98 – april '99. De eindrapporten, zowel m.b.t. de inhoudelijke als m.b.t. de organisatorische werking, zijn momenteel beschikbaar.

Het algemeen beeld van de inhoudelijke audit begint met de vaststelling dat de zes vertrouwenscentra een buitengewoon belangrijke maatschappelijke functie vervullen en dat de problematieken waarvoor zij worden aangesproken in hoge mate als problematisch tot zeer ernstig worden ingeschat. Ook wordt besloten dat er bij de zes centra verschillende visies bestaan over het functioneren van een vertrouwenscentrum.

Op basis van een analyse van de werking van de verschillende vertrouwenscentra komen de onderzoekers tot heel wat adviezen. Kind en Gezin zal deze, in overleg met de centra, kritisch overlopen en trachten op te delen in volgende categorieën.

1. Adviezen die nuttig zijn voor de individuele VZW's en waarin zij zelf hun verantwoordelijkheid moeten nemen.

Het gaat hier bijvoorbeeld over advies betreffende de interne teamwerking, de interne

doorstroom van informatie, het opmaken van verslagen, en dergelijke.

2. Adviezen die bedoeld zijn voor de zes vertrouwenscentra als groep.

Uit de organisatorische audit komt naar voren dat de vertrouwenscentra als groep tijd en inspanning zouden kunnen sparen als zij een aantal taken gezamenlijk zouden realiseren. De audit noemt hier bijvoorbeeld het aanmaken van brochures of vormingsmateriaal.

De organisatorische audit heeft ook de belerende sectoren bevraagd (een steekproef van CGG-netwerken inzake kindermishandeling, Comités Bijzondere Jeugdzorg en Centra voor Algemeen Welzijnswerk) en ook hier kwamen een aantal nuttig tips naar voren. Zo is het bijvoorbeeld vanuit het oogpunt van de belerende sectoren soms efficiënter de vertrouwenscentra als groep te kunnen aanspreken.

Op inhoudelijk vlak lijkt het volgens de onderzoekers wenselijk om met de zes centra te komen tot een meer gestandaardiseerde werkwijze. Dit zou immers kunnen impliceren dat een eenduidiger beeld ontstaat van wat een vertrouwenscentrum doet en waar het voor staat.

3. Adviezen die zich richten tot Kind en Gezin of die gesitueerd zijn op het terrein van de relatie tussen Kind en Gezin en de vertrouwenscentra.

Naast het erkennen en subsidiëren van de vertrouwenscentra, organiseert Kind en Gezin momenteel systematisch overleg tussen de centra. Kind en Gezin realiseert ook de cliëntenregistratie van de centra. De doorlichting stelt voor nog meer uit te klaren wat van het overleg van beide kanten kan worden verwacht en wat niet. Ook kan de praktische afhandeling van de registratie nog beter. Verder wordt de vraag gesteld of bijvoorbeeld het sensibiliseren van het grote publiek inzake kindermishandeling niet veeleer moet worden overgelaten aan een instelling zoals Kind en Gezin, in plaats van dit te verwachten van zes relatief kleine VZW's.

4. Adviezen die betrekking hebben op het beleid en/of de wetgeving inzake de hulpverlening bij kindermishandeling.

De organisatorische audit suggereert een aantal aanpassingen aan het besluit van de Vlaamse regering houdende erkenning en subsidiëring van de vertrouwenscentra kindermishandeling. Ook

de inhoudelijke audit geeft een aantal beleidsadviezen. Het zal zaak zijn deze adviezen te evalueren met het oog op een eventuele wijziging van de regelgeving. Daarbij zal er tegelijkertijd en doordacht aandacht moeten zijn voor andere evoluties die eveneens een aangepaste wetgeving vragen. Ik denk in dit verband onder andere aan het kwaliteitsdecreet.

De doorlichting gaat uiteraard verder dan de hier bij wijze van voorbeeld genoemde adviezen. Beide rapporten zijn (samen) ook niet altijd eenduidig te interpreteren. Bovendien formuleerden de vertrouwenscentra bedenkingen bij de wijze waarop de inhoudelijke audit werd gevoerd. Een aantal verwachtingen werden niet ingelost. Zo is er bijvoorbeeld geen pasklaar antwoord op de vraag naar de relatie tussen kindermishandeling en grootstedelijke problematieken en/of kindermishandeling en kansarmoede, zodat een conclusie voor de aanpassing van de verdeelsleutel van de subsidie niet voor de hand ligt.

Ik zal, daarmee geconfronteerd en aansluitend bij de planning die Kind en Gezin opzet, dan ook ingaan op de vraag tot overleg die sommige centra recentelijk hebben geformuleerd. Ik zal ze op korte termijn gezamenlijk uitnodigen en ruimte maken voor een gesprek dat, op basis van een balans van de momentele stand van zaken, tot concrete beleidsaccenten aanleiding moet kunnen geven. Deze accenten moeten er vooral op gericht zijn de identiteit van de centra en hun plaats in het welzijnslandschap te versterken, met name als ankerpunt voor de problematiek kindermishandeling in een complex netwerk van belerende actoren.

Vraag nr. 10
van 1 september 1999
van de heer JOHAN DE ROO

Buitenschoolse kinderopvang – Gesubsidieerde vs. privé-crèches

In een recent krantenartikel werd de regering opgeroepen om meer kansen te geven aan de privé-crèches, omdat die beter kunnen inspelen op de wensen van de ouders en omdat ze goedkoper zijn.

1. Er wordt vaak op gewezen dat privé-crèches zowel inzake openingsuren als verplichte minimumaanwezigheden korter kunnen inspelen op de wensen van de ouders. Voorbeelden hiervan zijn opvang voor deeltijds werkenden, tijdens de eerste schoolvakanties, tijdens een professioneel drukke periode, enzovoort.

Zijn privé-initiatieven inderdaad flexibeler dan gesubsidieerde crèches ?

- Inzake leef- en speelruimte wordt vaak aangehaald dat privé-initiatieven een meer familiaal karakter vertonen. De opvang gebeurt in meer aangepaste en gezellige woonruimtes.

Welke normen streeft men na inzake leef- en speelruimtes bedoeld voor kinderopvang ?

- Een gesubsidieerde crèche is voor de ouders goedkoper dan een privé-crèche omdat de gemeenschap meebetaalt. De laatste studie die werd gemaakt over de reële kostprijs van een opvangplaats in een kinderdagverblijf, dateert van 1992 (Callens en Pirenne). Er is echter enige behoedzaamheid geboden bij dit cijfermateriaal, aangezien deze studie zich baseert op een minimale steekproef, zijnde vier officiële initiatieven en vijf privé-initiatieven.

Heeft de minister initiatieven genomen om dit opnieuw te onderzoeken, zodanig dat de bevolking een goed beeld krijgt van de reële kostprijs van één opvangplaats per dag in een erkend en gesubsidieerd kinderdagverblijf ?

- Worden de privé-initiatieven in de campagnes van de Vlaamse overheid opgenomen ?
- Welke stappen worden ondernomen bij de kinderdagverblijven om de "overheid normerend en controlerend te laten optreden en de subsidie te richten naar de gebruiker eerder dan naar de instelling", zoals in het regeerakkoord vermeld staat ?

Antwoord

Het krantenartikel waar de vraagsteller naar verwijst, bepleitte in zeer sterke bewoordingen een grotere ondersteuning van de particuliere opvangsector. Daarbij werd, dat wil ik toch aangeven, de inbreng van de erkende en gesubsidieerde opvangvoorzieningen al te ongenueanceerd en negatief afgeschilderd.

Dit neemt uiteraard niet weg dat het signaal van de schrijver, een vertegenwoordiger van de VVPK, de Vlaamse Vereniging voor Particuliere Kinderopvang, ernstig moet worden genomen. Ik denk inderdaad dat de particuliere opvangsector, die de laatste jaren een zeer belangrijke plaats heeft verworven binnen het globale kinderopvanglandschap, aandacht en daadwerkelijke steun verdient.

Het is met die overtuiging dat ik in wat volgt de vijf verschillende vragen van de vraagsteller beantwoordt.

- Het gebeurt inderdaad vaak dat de particuliere sector zelf stelt zeer flexibel te zijn op het vlak van het opvangaanbod.

Ik heb terzake momenteel geen sluitende onderzoeksgegevens, maar Kind en Gezin, dat momenteel de gegevens van een uitgebreide enquête rond de flexibiliteit van zowel de erkende en gesubsidieerde voorzieningen, als de particuliere opvanginitiatieven verwerkt, meldt me dat de flexibiliteit niet eenduidig een prioritaire plaats heeft in de particuliere sector ten opzichte van de erkende en gesubsidieerde. De definitieve resultaten van de enquête van Kind en Gezin, die toch alle voorzieningen terzake heeft bevraagd (enkel voor de particuliere opvanggezinnen werd met een steekproef gewerkt), worden nog dit najaar verwacht.

- De normen waaraan leef- en speelruimtes in particuliere opvanggezinnen of in particuliere opvanginstellingen moeten voldoen, zijn die welke vervat zijn in de voorwaarden voor toezicht.

Deze toezichtsvoorwaarden zijn opgenomen in het besluit van 30 juli 1997 van de minister van Cultuur, Gezin en Welzijn. Ze gaan als **bijlage**. Ik voeg daar ook de leidraad bij die Kind en Gezin ter verduidelijking van de toezichtsvoorwaarden heeft uitgewerkt.

- Wat ouders betalen in een gesubsidieerde crèche is afhankelijk van hun inkomen.

Het kan dus gebeuren dat wat ze betalen in een gesubsidieerde voorziening toch meer is dan dat in een private opvanginstelling het geval zou zijn. Uitgaande van het feit dat een gesubsidieerde crèche per definitie goedkoper is voor ouders, zoals de vraagsteller doet, is dan ook, in zijn algemeenheid, wat ongenueanceerd.

Wat de kostprijs betreft van een erkend en gesubsidieerd kinderdagverblijf, is het inderdaad zo dat het cijfermateriaal dat nu beschikbaar is reeds dateert van 1992. De studie van Callens en Pirenne, die gebaseerd is op een beperkte steekproef, werd niet aangevuld met recente gegevens. Ik heb vastgesteld dat in het verslag van de Financieringscommissie Kinderopvang, die door mijn voorganger is geïnstalleerd, melding wordt gemaakt van nieuwe cijfers. Maar

ook deze zijn op een zeer smalle basis tot stand gekomen. Ik denk dat, zoals trouwens ook de Financieringscommissie stelt, grondiger studie-werk vereist is met betrekking tot de kostprijs van de kinderopvanginitiatieven. Zeker wanneer het erom zal gaan de werking van erkende en gesubsidieerde voorzieningen ten opzichte van particuliere voorzieningen correct te duiden.

Ik zal dan ook nagaan of en hoe ik daar in mijn beleidsplan werk van kan maken.

4. Ik begrijp niet goed wat wordt bedoeld met de vraag of privé-initiatieven in de campagnes van de Vlaamse overheid worden opgenomen.

In de erkende en gesubsidieerde sector zijn heel wat privé-initiatieven tot stand gekomen. Deze worden op eenzelfde manier als de openbare initiatieven behandeld. Wat de particuliere sector betreft, is er recentelijk een betekenisvolle ondersteuningscampagne opgezet. Deze zal worden voortgezet.

5. Momenteel plan ik nog geen concrete stappen naar de kinderdagverblijven in uitvoering van het regeerakkoord. Ik ben van plan de bepalingen van het regeerakkoord in te schrijven in een globaal en doordacht beleidsplan kinderopvang, dat de komende maanden gestalte zal krijgen.

Het spreekt vanzelf dat het regeerakkoord daarbij voor mij een belangrijk richtsnoer is. Ik zal evenwel ook, wat ik essentieel vind, de actoren op het werkveld beluisteren, zodat het uiteindelijke beleid dat ik voer, geënt is op de reële noden en verwachtingen van de betrokkenen. En als ik spreek over betrokkenen, dan bedoel ik niet alleen de voorzieningen zelf, maar ook de ouders en, ik wil dat beklemtonen, de kinderen.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het Algemeen Secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 11
van 1 september 1999
van de heer JUL VAN APEREN**

Lokaal gezondheidsoverleg – Stand van zaken

In het antwoord van voormalig Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid Wivina Demeester-De Meyer op schriftelijke vraag

nr. 54 van 22 maart 1999 van de heer Arnold Van Aperen, staan zeventien samenwerkingsverbanden voor bovenlokaal gezondheidsoverleg en -organisatie (LOGO) vermeld met het inwonersaantal en de financiële middelen waarover elk LOGO beschikt in het eerste werkingsjaar 1998 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 14 van 11 juni 1999, blz. 1796 – red.*)

1. Wanneer werden de bedragen aan deze zeventien LOGO's uitbetaald ?
2. Werden voor het werkjaar 1999 reeds bedragen vastgelegd en/of uitbetaald ? Zo ja, aan welke LOGO's ?
3. Werden er bijkomende LOGO's erkend ? Welke zijn dit en wanneer werden ze erkend ? Hebben ze ook reeds middelen ontvangen en wanneer ?
4. Is het mogelijk de aangesloten gemeenten en hun aantal inwoners te kennen van volgende LOGO's :
 - regio Antwerpen-Noord,
 - regio Zuiderkempen,
 - regio Noorderkempen ?

Antwoord

1. De zeventien LOGO's die eind 1998 van start gingen, ontvingen op dit ogenblik reeds 90 % van hun totale subsidie.

Zoals bepaald in de convenants, werd 50 % van de totale subsidie uitbetaald bij de aanvang van het werkjaar (februari 1999) en 40 % na vier maanden (maart 1999). Het saldo van 10 % van de totale subsidie zal worden vereffend na het einde van het werkjaar op basis van een verantwoording van de prestaties van de LOGO's en een overzicht van de besteding van de middelen.

2. Voor de zeventien genoemde LOGO's werden er voor het werkjaar 1999 nog geen middelen vastgelegd noch uitbetaald, daar het eerste werkjaar nog tot en met 30 november 1999 loopt.
3. Vanaf 1 juni 1999 werden er drie bijkomende LOGO's erkend, namelijk de LOGO's Pr. A.A.M. (Preventieve Acties Antwerpen – Midden) en Mechelen in de provincie Antwerpen en LOGO 2 in de provincie Vlaams-Brabant.

Er werd reeds een voorschot van 50 % van de totale subsidie uitbetaald (in augustus of september). Het tweede voorschot, zijnde 40 % van de totale subsidie, is onderweg.

4. LOGO Antwerpen Noord

Gemeente	Inwoners
Antwerpen*	41.284
Brasschaat	37.182
Brecht	24.682
Essen	16.131
Kalmthout	17.084
Kapellen	25.537
Malle	13.737
Ranst	17.462
Schilde	19.427
Schoten	32.463
Stabroek	17.028
Wijnegem	8.580
Wuustwezel	17.312
Zandhoven	11.856
Zoersel	20.073
Totaal	319.838

* voor het grondgebied Antwerpen betreft het de wijken Luchtbal, Schoonbroek-Rozemaai en de districten Ekeren en Berendrecht - Zandvliet – Lillo.

LOGO Noorderkempen

Gemeente	Inwoners
Arendonk	11.578
Baarle-Hertog	2.096
Beerse	15.224
Dessel	8.423
Hoogstraten	17.193
Kasterlee	17.379
Lille	14.704
Merksplas	7.852
Oud-Turnhout	12.440
Ravels	12.775
Retie	9.568
Rijkevorsel	10.171
Turnhout	38.301
Vosselaar	9.816
Totaal	187.520

LOGO Zuiderkempen

Gemeente	Inwoners
Balen	19.022
Geel	33.501
Grobbendonk	10.472
Herentals	25.230
Herenthout	8.221
Herselt	13.282
Hulshout	8.200
Laakdal	14.650
Meerhout	9.268
Mol	31.066
Olen	10.716
Vorselaar	7.284
Westerlo	21.602
Totaal	212.514

BERT ANCIAUX

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, JEUGD,
STEDELIJK BELEID, HUISVESTING
EN BRUSSELSE AANGELEGENHEDEN

Vraag nr. 3 van 7 september 1999 van de heer JAN LOONES

Vlaamse Huisvestingsmaatschappij – Centralisatieplannen

De Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM), provinciale cel West-Vlaanderen, maakte bekend dat er, tijdens een residentiële vergadering van de raad van bestuur (21 en 22 juni 1999), een optie is genomen om de provinciale diensten van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij af te bouwen.

Dit wekt uiteraard nogal wat onrust, maar tevens begrijpelijke verbazing, aangezien deze diensten, reeds meer dan veertig jaar aanwezig in de provincie, pas twee jaar geleden drastisch werden georganiseerd. Reorganisatie die daarenboven – dankzij de flexibiliteit en polyvalentie van de personeelsleden – op korte termijn werd gerealiseerd, met daaruit voortvloeiend een toegenomen efficiëntie, een beter rendement en een verhoogde productiviteit. De tevredenheid van zowel de sociale huisvestingsmaatschappijen (SHM), waarmee wordt samengewerkt, als van de particulieren zelf, getuigen hiervan.

De provinciale cellen spelen namelijk ook een ondersteunende rol voor de SHM's en vergemakkelijken de samenwerking met de overige Vlaamse diensten (Stedenbouw, Woonbeleid, ...) en plaatselijke actoren (provincie, gemeente, intercommunales, ...).

De provinciale cel West-Vlaanderen wijst tevens op het drempelverlagend effect van deze cellen in de provincies. De toegenomen naambekendheid van de VHM als kredietverstrekker en het directe contact creëren een niet te onderschatten vorm van vertrouwen bij de ontleners.

Deze redenering schijnt aan te sluiten bij de filosofie van het Vlaams regeerakkoord dat, onder meer met de instelling van een sociaal huis in elke gemeente, pleit voor "een mensvriendelijk en een toegankelijk aanspreekpunt, dat de drempelvrees naar de overheidsdiensten en de administratie moet wegwerken".

Wat de kostenbesparing in deze zaak betreft, meent de provinciale cel West-Vlaanderen dat de meerkosten van de provinciale cellen, in het licht van de meerwaarde van de lokale aanwezigheid, moeten worden gerelativeerd. Het sociaal-menselijk aspect mag tenslotte niet uit het oog worden verloren.

De VHM stelt zich, terecht, ook vragen rond het tijdstip van de beslissing over het voortbestaan van de diensten en is van oordeel dat de provinciale diensten zo goed als geen kans hebben gekregen om hun daadwerkelijke effectiviteit te bewijzen, zo kort na de reorganisatie (1997) van de diensten. Daarenboven moet de praktische uitvoering van het vernieuwde woonbeleid in Vlaanderen, en bijgevolg ook het takenpakket van de VHM, nog definitief worden uitgetekend.

1. Is de minister reeds op de hoogte van de plannen om de provinciale diensten van de VHM af te bouwen ?
2. Hoe is de centralisatie van deze diensten te verzoenen met een goede dienstverlening ? Zal de afhandeling van de dossiers, als gevolg van deze centralisatie, geen ernstige vertragingen opleveren ? En wat met het menselijk aspect ?
3. Staat het tenietdoen van de deconcentratie van de VHM niet haaks op de nieuwe beleidsopties van de Vlaamse regering zoals deze blijken uit een lokale dienstverlening en de filosofie rond het "sociaal huis" ?

4. Wat onderneemt de minister in verband met de genomen optie tot centralisatie ?

Antwoord

1. Ik ben ervan op de hoogte dat de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij sinds enige tijd, en dit in het verlengde van de externe audit die door Coopers & Lybrand werd gehouden, aan een veranderingsproces werkt.

In de schoot van een aantal werkgroepen en met coaching door Ernst & Young Consulting, zijn voorstellen uitgewerkt aangaande de verbetering, vernieuwing of verbreding van de kernprocessen van de VHM. In één van die werkgroepen werd het bestaande hypothecaire-kredietverleningsproces aan een kritisch onderzoek onderworpen en werden een aantal scenario's uitgewerkt om dit proces te stroomlijnen.

Aandacht ging hierbij in het bijzonder naar de distributievorm van dit gesubsidieerd hypothecair krediet, die thans gebaseerd is op een drietrapsbenadering : sociale huisvestingsmaatschappij, provinciale VHM-cel en centrale zetel van de VHM.

Naar aanleiding van rapporteringen aan directieraad en raad van bestuur, werd hieraan reeds een eerste algemene oriënterende bespreking gewijd ; de besprekingen hieromtrent zijn momenteel nog aan de gang. De wijze waarop dit kredietverleningsproces wordt georganiseerd en de toekomstige positie hierin van de provinciale cellen, maakt daarbij deel uit van de besprekingen. Dienaangaande is dus nog geen beslissing genomen.

2. Uiteraard is het van belang dat de VHM-dienstverlening aan de burger in het kader van het gesubsidieerd hypothecair krediet maximaal ontwikkeld is ; daarom moeten alle positieve en negatieve elementen aangaande een eventuele herschikking van de organisatie tegenover elkaar worden afgewogen.

Bij de uiteindelijke beslissing zal de VHM met alle elementen die hierbij een rol kunnen spelen, rekening moeten houden. Indien op VHM-niveau wordt overgegaan tot centralisatie, zal uiteraard eveneens aandacht worden besteed aan de gevolgen hiervan voor de betrokken personeelsleden van de VHM.

Bij de beoordeling van het sociale huisvestingsbeleid in zijn geheel en de dienstverlening aan de burger in het bijzonder, mag evenwel niet worden vergeten dat de directe burgerbetrokkenheid in eerste instantie verloopt via de uitdrukkelijk lokaal ingebedde 121 sociale huisvestingsmaatschappijen en 13 sociale kredietvennootschappen die actief zijn over heel Vlaanderen.

3. Uit de definitieve voorstellen van de VHM zal moeten blijken dat door de VHM en haar partners voldoende aandacht wordt besteed aan de door de Vlaamse regering vooropgezette lokale en regionale aanpak van het sociale huisvestingsbeleid.
4. Ik zal dienaangaande mijn visie en aanpak formuleren zodra mij door de VHM concrete voorstellen worden bezorgd.

MARLEEN VANDERPOORTEN

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN VORMING

Vraag nr. 3
van 1 september 1999
van de heer JOS DE MEYER

Onderwijzend personeel – Ziektecontrole (2)

Op 14 juli jongstleden verscheen in het Belgisch Staatsblad het koninklijk besluit (KB) van 13 mei 1999 tot regeling van het medisch toezicht op het personeel van sommige overheidsdiensten. Uit dit KB blijkt dat het ook van toepassing is op de personeelsleden van het onderwijs.

1. Behoort het tot de bevoegdheid van de federale regering dienaangaande een besluit te nemen dat ook van toepassing is op de personeelsleden van het onderwijs ?
2. Welke bevoegdheden heeft de Administratieve Gezondheidsdienst (AGD) nog ten aanzien van personeelsleden van het onderwijs ? Is er terzake een samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap en de AGD ? Zo ja, wat behelst dit akkoord ? Zo nee, op welke basis oefent de AGD dan bepaalde bevoegdheden uit ?
3. Zijn er domeinen waarop zowel de AGD als het organisme dat bevoegd is voor de controle op het ziekteverlof van personeelsleden van het

onderwijs, bevoegdheid hebben ? Zo ja, zou het kunnen dat een personeelslid zowel wordt onderzocht door dit organisme, als door de AGD ? Wat gebeurt er indien dit aanleiding geeft tot tegenstrijdige beslissingen ?

Antwoord

Het koninklijk besluit van 13 mei 1999 tot regeling van het medisch toezicht op het personeel van sommige overheidsdiensten is getroffen in uitvoering van artikel 107, tweede lid, van de Grondwet, dat betrekking heeft op de ambtenaren van het algemeen bestuur, en in uitvoering van artikel 4 van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk. Zoals blijkt uit de aanhef, heeft dit besluit tot doel de procedures betreffende het medisch toezicht op de ambtenaren en betreffende de beroepen te vereenvoudigen.

Vermeld koninklijk besluit werd getroffen op voordracht van de gewezen federale minister van Ambtenarenzaken en van de gewezen federale minister van Volksgezondheid en Pensioenen. De Administratieve Gezondheidsdienst (AGD) ressorteert onder het Bestuur voor de Medische Expertise van het ministerie van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Leefmilieu en behoorde als dusdanig tot de bevoegdheid van de gewezen federale minister van Volksgezondheid en Pensioenen.

Luidens artikel 1, § 2, van bedoeld koninklijk besluit, is hoofdstuk III van toepassing op de personeelsleden van het onderwijs, echter met naleving van artikel 127 van de Grondwet. Hoofdstuk III bevat de beroepsmogelijkheden.

Steunend op het voorgaande kan op de vragen van de Vlaams volksvertegenwoordiger het volgende worden geantwoord.

1. De bepalingen van het koninklijk besluit van 13 mei 1999 tot regeling van het medisch toezicht op het personeel van sommige overheidsdiensten die van toepassing zijn op de personeelsleden van het onderwijs, zijn bepalingen die de beroepsmogelijkheden regelen ten aanzien van de Administratieve Gezondheidsdienst.

Deze dienst ressorteert onder de federale regering. Het behoort dan ook tot de bevoegdheid van de federale regering om de beroepsmogelijkheden vast te stellen tegen beslissingen van deze dienst.

2. De Administratieve Gezondheidsdienst behandelt de dossiers van de personeelsleden van het onderwijs met betrekking tot de aannemingsonderzoeken, de erkenning van een aandoening waaraan een personeelslid lijdt als ernstige en langdurige ziekte of gebrekkigheid, de arbeidsongevallen en beroepsziekten, het voortijdig pensioen wegens gezondheidsredenen of lichamelijke ongeschiktheid.

Deze taken oefent de Administratieve Gezondheidsdienst uit op basis van diverse wettelijke, decretale en reglementaire bepalingen, onder meer :

- artikel 28, § 1, 4° en 31 van de wet van 29 mei 1959 tot wijziging van sommige bepalingen van de onderwijswetgeving ;
- artikel 117, § 2, van de wet van 14 februari 1961 voor economische expansie, sociale vooruitgang en financieel herstel ;
- de wet van 3 juli 1967 betreffende de schadevergoeding voor arbeidsongevallen, voor ongevallen op de weg naar en van het werk en voor beroepsziekten in de overheidssector ;
- artikel 23, § 1, d, van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het gemeenschapsonderwijs ;
- artikel 21, § 1, e, van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde psycho-medisch-sociale centra ;
- artikel 5, § 1, vierde gedachtenstreep, van het decreet van 9 april 1992 betreffende het onderwijs III ;
- artikel 14 en 18 van het koninklijk besluit van 21 oktober 1968 genomen ter uitvoering van artikel 7 van het koninklijk besluit van 28 februari 1967 houdende vaststelling van de administratieve stand van de leden van het administratief personeel en van het meesters-, vak- en dienstpersoneel van de rijksinrichtingen voor kleuteronderwijs, voor lager, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaalonderwijs ;
- het koninklijk besluit van 24 januari 1969 betreffende de schadevergoeding ten gunste van personeelsleden van de overheidssector, voor arbeidsongevallen en voor ongevallen op de weg naar en van het werk ;
- het koninklijk besluit van 22 april 1969 tot vaststelling van de lichamelijke geschiktheid vereist van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel, van het opvoedend hulppersoneel en van het paramedisch personeel der rijksinrichtingen voor kleuter-, lager, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaalonderwijs, alsmede der internaten die van deze inrichtingen afhangen ;
- het koninklijk besluit van 5 januari 1971 betreffende de schadevergoeding voor beroepsziekte in de overheidssector ;
- artikel 11 en 16 van het koninklijk besluit van 18 januari 1974 genomen ter toepassing van artikel 164 van het koninklijk besluit van 22 maart 1969 tot vaststelling van het statuut van de leden van het bestuurs- en onderwijzend personeel, van het opvoedend hulppersoneel, van het paramedisch personeel der inrichtingen voor kleuter-, lager, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaalonderwijs van de Staat, alsmede der internaten die van deze inrichtingen afhangen en van de leden van de inspectiedienst die belast is met het toezicht op deze inrichtingen ;
- artikel 8 en 13 van het koninklijk besluit van 8 juli 1976 genomen voor de toepassing van artikel 45 van het koninklijk besluit van 25 oktober 1971 tot vaststelling van het statuut van de leermeesters, de leraars en de inspecteurs katholieke en protestantse godsdienst der inrichtingen voor lager, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaalonderwijs van de Staat ;
- artikel 178 en 192 van het koninklijk besluit van 27 juli 1979 tot vaststelling van het statuut van de leden van het technisch personeel van de rijks-psycho-medisch-sociale centra, van de gespecialiseerde rijks-psycho-medisch-sociale centra, van de rijksvormingscentra en van de inspectiediensten belast met het toezicht op de psycho-medisch-sociale centra, de diensten voor studie- en beroepsoriëntering en de gespecialiseerde psycho-medisch-sociale centra.

3. In principe is het antwoord op deze vraag ontkennend.

Er dient echter op gewezen te worden dat na consolidatie van een arbeidsongeval door de Administratieve Gezondheidsdienst, de controle op de afwezigheid wegens ziekte tot de bevoegdheid behoort van het controle-orgaan. Ook na uitputting van het recht op ziekteverlof, gebeurt de controle op de verdere afwezigheid wegens ziekte door het controle-orgaan.

In dit laatste geval werden schikkingen getroffen om onverwijld na het verzenden van de vraag om een personeelslid op te roepen voor de pensioencommissie van de Administratieve Gezondheidsdienst, het controle-orgaan hiervan in kennis te stellen om ieder dubbel onderzoek te voorkomen.

Vraag nr. 4
van 1 september 1999
van de heer JOS DE MEYER

Tijdelijk onderwijzend personeel – Uitgestelde bezoldiging

De Raad van State vernietigde onlangs artikel 3, § 2 van het besluit van de Vlaamse regering (BVR) van 15 juli 1992 tot wijziging van het koninklijk besluit (KB) van 27 juni 1974. Daarmee werd de bepaling vernietigd die tot gevolg had dat de tijdelijke personeelsleden een kleinere uitgestelde bezoldiging ontvingen dan waarop ze, op basis van KB nr. 63, in feite recht hadden.

Dit betekent dat tal van personeelsleden jaren geleden een uitgestelde bezoldiging hebben gekregen die te klein was.

1. Hoeveel personeelsleden zijn hierbij betrokken en wat zijn de financiële én andere gevolgen van deze vernietiging ?

Hebben de betrokken personeelsleden al een regularisatie gekregen ? Zo neen, voor wanneer is deze gepland ?

2. De formule die de Raad van State vernietigde, komt voor in tal van andere besluiten van de Vlaamse regering.

Wat zijn de gevolgen van deze vernietiging voor deze andere besluiten ?

3. Waarom gunt de Vlaamse regering de tijdelijke personeelsleden de uitgestelde bezoldiging

waarop zij krachtens KB nr. 63 recht hebben nog steeds niet ?

Antwoord

1. Hoewel het juiste aantal tijdelijke personeelsleden dat bij de maatregel betrokken is niet bekend is, mag worden aangenomen dat de financiële gevolgen van de vernietiging voor de begroting van de Vlaamse Gemeenschap, inzonderheid het departement Onderwijs, belangrijk zullen zijn, rekening gehouden met de orde van grootte van de uitgekeerde wedden en weddetoelagen. Andere gevolgen zijn niet bekend.

Gezien de personeelsleden die bij de maatregel betrokken zijn, behoudens de indiener van het verzoek bij de Raad van State, niet bekend zijn, zijn nog geen regularisaties gebeurd.

2. In de andere besluiten is de formule niet vernietigd. Ze blijft dus van kracht.

3. De financiële weerslag is totnogtoe steeds de reden geweest waarom de maatregel werd gehandhaafd.

In verband met de gestelde vragen wens ik er nog op te wijzen dat ik in de korte tijdsperiode waarin ik bevoegd ben voor Onderwijs nog niet in de mogelijkheid ben geweest dit dossier ten gronde te bestuderen en gefundeerde conclusies te trekken.

Vraag nr. 6
van 7 september 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Onderwijzend personeel – Afwezigheid wegens psychische problemen

Kan de minister mij voor de verschillende scholengemeenschappen een overzicht verstrekken van het aantal leerkrachten dat langdurig afwezig is wegens psychische problemen ?

Klopt het dat de cijfers voor scholen zoals de atheenea van Aalst en Lier uitzonderlijk hoog zijn ? Zijn er nog andere scholen met opvallend hoge cijfers ?

Als dat het geval is, werd er tot op heden dan onderzoek verricht naar de mogelijke redenen die aan de basis liggen van dit fenomeen ?

Antwoord

De geneeskundige controle op de afwezigheid wegens ziekte van de personeelsleden van het onderwijs is toevertrouwd aan een controle-organisme.

In het kader van deze opdracht verstrekt het controle-organisme periodiek globale cijfergegevens aan het departement Onderwijs inzake de omvang van het ziekteverzuim bij het Vlaams onderwijspersoneel. Jaarlijks bezorgt het controle-organisme eveneens een epidemiologisch rapport over het ziektebeeld in het onderwijs in Vlaanderen, waarbij de privacy van de personeelsleden strikt wordt geëerbiedigd. Uit deze gegevens kan geen specifieke informatie, opgesplitst per instelling of scholengemeenschap, worden gedistilleerd.

Het vaststellen en kwalificeren van een aandoening als "psychisch probleem" is overigens een zuiver medische aangelegenheid, die als dusdanig niet tot de bevoegdheid behoort van het departement Onderwijs.

Vraag nr. 7
van 7 september 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Onderwijzend personeel – Klachten

1. Hoeveel klachten van leerkrachten tegen de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (ARGO) hebben de voorbije schooljaren geleid tot gerechtelijke procedures ?
2. Hoeveel klachten werden er behandeld door de raad van beroep van de ARGO ?
3. Hoeveel klachten waren er van leerkrachten tegen hun schooldirecteur ?

Klopt het dat de schooldirecteurs in dergelijk geval een advocaat krijgen toegewezen van de ARGO ?

Antwoord

1. Sedert 1989 tot op heden zijn er tegen het gemeenschapsonderwijs 520 administratieve rechtszaken aangehangig gemaakt voor de Raad van State, waarvan 460 door leerkrachten van het gemeenschapsonderwijs.

Deze laatste betreffen betwistingen over beslissingen aangaande de rechtspositie in al zijn mogelijke aspecten.

2. Door de raad van beroep voor het personeel van het gemeenschapsonderwijs werden tijdens het schooljaar 1998-1999 36 klachten behandeld.
3. Overeenkomstig het bijzonder decreet van 19 december 1988 betreffende de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs en het bijzonder decreet van 14 juli 1998 betreffende het gemeenschapsonderwijs, zijn tot 31 december 1999 de lokale schoolraden bevoegd voor de afhandeling van klachten van leerkrachten tegen hun directeur. Hierover zijn geen geïnventariseerde gegevens voor het geheel van het gemeenschapsonderwijs beschikbaar.

Voor de afhandeling van deze klachten is het niet voorzien dat een beroep wordt gedaan op een advocaat.

Vraag nr. 8
van 7 september 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Gemeenteschool Spiere-Helkijn – Franstalige leerlingen uit Moeskroen

In 1996 was er sprake van de oprichting van een gemeentelijke Vlaamse school in het Henegouwse Moeskroen. Uiteindelijk zou dit niet zijn doorgegaan, maar werd het initiatief overgenomen door het vrij onderwijs. De kosten zouden worden gedragen door de Franse Gemeenschap.

Weet de minister of dit initiatief uiteindelijk is doorgegaan en of het soelaas heeft kunnen brengen voor de gemeenteschool van het Vlaamse Spiere-Helkijn, die zich geconfronteerd zag met een grote toevloed van verfranste kinderen uit de streek van Moeskroen ?

Wordt eventueel de pedagogische inspectie door inspecteurs van de Vlaamse Gemeenschap uitgevoerd ?

Antwoord

Mijn administratie beschikt niet over informatie inzake de oprichting van een Vlaamse school in Moeskroen.

RENAAT LANDUYT

VLAAMS MINISTER
VAN WERKGELEGENHEID EN TOERISME

Vraag nr. 1
van 27 juli 1999
van de heer ANDRE VAN NIEUWERKE

Vlaamse Kust – Benaming

Tijdens de zomervakantie wordt door onze Vlaamse openbare instellingen (VRT, Toerisme Vlaanderen) geregeld de benaming "Vlaamse Kust" gebruikt. Waalse en buitenlandse toeristen zijn niet altijd even gelukkig met deze benaming.

Ook de term "Vlaamse Kust" klopt niet helemaal. In verschillende historische en wetenschappelijke publicaties wordt met de term "Vlaamse Kust" namelijk een geografisch veel ruimere zone bedoeld, die zich ongeveer uitstrekt van Boulogne in Noord-Frankrijk (Frans-Vlaanderen) tot Breskens in Nederland (Zeeuws-Vlaanderen).

De benamingen (Belgische Kust" of "West-Vlaamse Kust" zijn dus niet alleen commerciëler, maar ook correcter.

Graag had ik van de Vlaamse minister vernomen of hij de benaming "Vlaamse Kust" onderschrijft.

Zo ja, welke inspanningen heeft hij reeds overwogen om het probleem van de zones in Noord-Frankrijk en Nederland op te lossen ?

Antwoord

De termen "Belgische Kust" en "Vlaamse Kust" zijn allebei geografisch correct. Men kan zich echter de vraag stellen of het uitsluitend gebruik van de ene of de andere term vanuit marketing-oogpunt opportuun is voor alle markten.

Toerisme Vlaanderen gebruikt consequent de term "Vlaamse Kust", ook ten opzichte van het Waalse en buitenlandse publiek. De provinciale vereniging Westtoerisme, die de promotie van de badplaatsen verzorgt, spreekt daarentegen van "Vlaamse Kust" in haar Nederlandstalige communicatie en van "La côte Belge" in Franstalige publicaties. Vanuit een commercieel oogpunt is dit waarschijnlijk te verkiezen. Algemeen zien Franstalige Belgen de kust als een nationaal vakantiegebied waar alle Belgen zich thuis voelen.

Wat het buitenland betreft, zijn in toeristische middens de meningen over het gebruik van de naam "Vlaanderen" en "Vlaamse Kust" sterk uiteenlopend naargelang de markt.

In Duitsland zijn er geen problemen voor het gebruik van "Flandern" en "Die Flämische Küste", die een duidelijke en positieve binding hebben met het toeristisch product Vlaanderen. In Groot-Brittannië daarentegen blijkt uit onderzoek van het West-Vlaams Economisch Studiebureau dat de term "Flanders" nogal eenzijdige associaties oproept met de slagvelden van de Eerste Wereldoorlog en de streek van Ieper. In Frankrijk rijst het probleem dat de Fransen de naam "Flandre" automatisch koppelen aan "Frans-Vlaanderen", en dat men verplicht is de toch wel eigenaardige benaming "La Flandre Belge" te gebruiken om alle verwarring te voorkomen. Ook in Nederland zijn reclame- en communicatiebureaus nogal terughoudend over het gebruik van de benaming "Vlaamse Kust" en wordt vanuit marketing-oogpunt gedacht dat de "Belgische Kust" een valabel alternatief is.

De meerduidigheid van de term "Vlaams" lijkt me op zich geen probleem te vormen. Het is immers bekend dat deze benaming zeer verschillende realiteiten kan dekken. Ik verwijs bijvoorbeeld naar de uitdrukkingen "Vlaamse Primitieven" en "Vlaamse Polyfonie". In beide gevallen gaat het om kunstenaars die niet alleen uit het huidige Vlaanderen kwamen, maar ook om Walen, Fransen en Hollanders. Ook de term "Vlaams erfgoed", waarmee ondermeer de honderden beschermde en niet-beschermde historische en archeologische monumenten worden bedoeld, maakt meer en meer opgang. Dit zal nog worden benadrukt door de recente erkenning als werelderfgoed door de Unesco van de Vlaamse begijnhoven en – eerlang – van de Vlaamse belforten.

De hamvraag blijft : verkopen wij ons toeristisch product "kust" vanuit het beeld en de naam die we zelf graag willen ophangen, of vertrekt men van de bestaande beeldvorming die de potentiële toerist reeds in meerdere mate zelf heeft over België en Vlaanderen, en houden wij in het binnenland voldoende rekening met subtiele gevoeligheden die anderstaligen hebben en die meestal gebaseerd zijn op historische en culturele beschouwingen. De vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger is fundamenteel, maar het antwoord is complex, afhankelijk van het standpunt waarop men zich plaatst en de marketingstrategie die men aankleeft.

Ik zal daarom de administrateur-generaal van Toerisme Vlaanderen verzoeken hierover intern te overleggen en in dit overleg ook de Vlaamse provinciale toeristische federaties te betrekken.

VERA DUA

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN LANDBOUW

Vraag nr. 2
van 23 augustus 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Dioxinecrisis en VLAM – Financiering initiatieven

Tijdens de bijeenkomst van de informatieve commissie ad hoc inzake de dioxinecrisis deelde de minister-president mee dat zowel de VLAM (Vlaams Promotiecentrum voor Agro- en Visserijmarketing) als Export Vlaanderen initiatieven zouden nemen om het imago van de Vlaamse landbouwproducten en voedingswaren in het buitenland op te vijzelen.

Dit zou gebeuren door een herschikking van de bestaande middelen.

Kan de minister, wat de VLAM betreft, meedelen ten nadele van welke concrete andere acties die herschikking wordt doorgevoerd ?

N.B. Een gelijkaardige vraag met betrekking tot Export Vlaanderen werd gesteld aan de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport.

Antwoord

De initiatieven die VLAM nog in 1999 zal ondernemen met het oog op het herstel van het imago van de Vlaamse producten op de buitenlandse afzetmarkten gebeuren niet via een herschikking, maar veeleer via een inhoudelijke bijsturing van het actieprogramma 1999.

De buitenlandse promotie-activiteiten van VLAM zijn voornamelijk business-to-business georiënteerd : beursdeelnemingen, direct mailings, vakpers, ... Al deze activiteiten worden inhoudelijk bijgestuurd met de bedoeling naar het beoogde vakpubliek een aangepaste boodschap te brengen.

Belangrijkste actiepoint in het najaar 1999 is de deelname aan Anuga-Keulen, de grootste internationale voedingsvakbeurs van 1999 die plaatsvindt van 9 tot 14 oktober en waar een 250-tal Vlaamse bedrijven aanwezig zullen zijn. Deze beurs trekt 190.000 bezoekers uit 150 landen waaronder 3.000 journalisten.

De deelname aan Anuga wordt omkaderd door direct mailing, inlassingen in de vakpers, een infocentrum op de beurs, steeds met de bedoeling het vertrouwen in de Belgische/Vlaamse producten te herstellen.

Anders dan tijdens andere edities zal dit keer het accent liggen op de verstrekking van heldere en juiste info aan de stand voor zaken met betrekking tot het dioxineprobleem, de genomen maatregelen en de kwaliteitsmerken en controle in België.

(Vraag aan Johan Sauwens : zie Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 1 van 8 oktober 1999, blz. 14 – red.)

Vraag nr. 4
van 31 augustus 1999
van de heer DIDIER RAMOUDT

Kleine gewestpercelen – Beheer

Uit informatie die mij bereikte, kon ik opmaken dat het Vlaams Gewest verschillende zeer kleine percelen grond in eigen beheer heeft. Het betreft veelal stukjes weiland van minder dan 400 m². Soms wordt door de buurtbewoners gevraagd deze stukken te mogen gebruiken, bijvoorbeeld als grasweide voor een paard en dergelijke.

1. Wat is de motivatie en wat zijn de criteria van het Vlaams Gewest om dergelijke kleine stukken grond in eigen beheer te nemen ?
2. Hoeveel dergelijke kleine stukken grond heeft het Vlaams Gewest in eigen beheer en met welke bedoeling ?
3. Hoeveel van die stukken grond worden ter beschikking gesteld van particulieren, voor welke doeleinden en tegen welke voorwaarden ?

Antwoord

Wat mijn bevoegdheid betreft, zijn het enkel de afdelingen Natuur en Water van de administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer (Aminal) die kleine stukken grond in het Vlaamse gewest beheeren.

1. De afdeling Natuur verwerft in principe geen losliggende kleine percelen. Waar dit wel gebeurt, is deze aankoop steeds verantwoord in het kader van de aankoop van een groter geheel, waardoor "grote eenheden natuurreser-

vaat" worden verkregen, wat past in het thans gevoerde natuurbeleid.

De afdeling Water staat in voor het beheer van de onbevaarbare waterlopen van de eerste categorie en koopt (of kocht) hiervoor talrijke stukken grond aan. Na uitvoering van de werken blijven of bleven soms kleine stukken grond over die niet effectief werden gebruikt, of er bleven bijvoorbeeld bij het verbreden van waterlopen afgesneden meanders of zogenaamde "overhoeken" over. Gronden binnen wachtbekkens of overstromingsgebieden worden opgenomen in het grotere geheel.

Dat dergelijke stukjes grond in de regel in het beheer van de afdeling blijven, heeft onder meer te maken met de beleidsvisie van Aminoal, die langs en nabij de waterlopen zoveel mogelijk bufferstroken creëert, waardoor in het landschap groene linten ontstaan waar de fauna en de flora zich kunnen ontwikkelen en waarlangs de migratie van levende wezens mogelijk wordt.

Enkel als deze stukjes grond volgens het westplan in woon- of landelijk woongebied liggen of aansluiten bij kleine woonkavels, overweegt de afdeling Water in overleg met de afdelingen Natuur en Bos en Groen en voorzover er interesse is van de aangelanden, om bepaalde stukjes te vervreemden. Dit blijven evenwel uitzonderingen; de laatste jaren zijn geen restgronden aan derden verkocht.

2. Voor de afdeling Natuur is deze deelvraag zonder voorwerp.

Voor de afdeling Water gaat het om enkele duizenden stukjes grond van enkele m² tot enkele aren, die her en der langs de waterlopen van de eerste categorie liggen en die om de boven aangehaalde redenen niet worden geprivatiseerd. Immers ook met betrekking tot de toegankelijkheid van de waterlopen voor onderhoudswerken is het niet aangewezen om percelen grond die aan de waterloop palen opnieuw te verkopen aan de aangelande eigenaars.

Bij wijze van voorbeeld: de voormalige Landelijke Waterdienst heeft in Geraardsbergen, Galmaarden, Herne, Bever, ... langs de Markrivier alleen reeds meer dan 500 percelen geheel of gedeeltelijk onteigend ten behoeve van de verbreding en rechttrekking van deze waterloop. Omdat deze werken ingevolge het ondertussen gewijzigde beleid inzake waterbeheersing niet werden uitgevoerd, liggen langs de

Markrivier en zijn zijlopen in totaal ongeveer 7 ha eigendom van het Vlaams Gewest in Galmaarden die als restgronden dienen te worden bestempeld, omdat ze niet de rechtstreekse bestemming kregen waarvoor ze destijds werden aangekocht. Ze worden wel voor de reeds boven vermelde redenen gebruikt.

De afdeling Water tracht immers in de mate van het mogelijke de principes van het integraal waterbeheer zoveel als mogelijk toe te passen. Naast de zuivere waterbeheersing van weleer, besteedt ze nu ook nog meer aandacht aan het behoud van beekmeanders, de aanleg van vispassages en -paaiplaatsen, en de waterbemeesting met behulp van gecontroleerde overstromingsgebieden op het bestaande maaiveld in plaats van door ingegraven wachtbekkens.

3. In bepaalde gevallen geeft de afdeling Natuur, wanneer dit past in de beheersoptie van een natuurreservaat, percelen weiland of hooiland die eigendom zijn van de afdeling Natuur, in beheer bij particulieren (meestal landbouwers). Dit gebeurt steeds onder strikte voorwaarden en modaliteiten (bemesting, lage veedichtheid), die een optimale ontwikkeling van de natuurwaarden moeten waarborgen. Het gaat daarbij nooit om percelen van de genoemde oppervlakte (< 400 m²).

In de regel worden stukken overschotgrond door de afdeling Water niet ter beschikking gesteld van particulieren om de redenen die boven zijn aangehaald.

Voor gronden die binnen een wachtbekken of een overstromingsgebied vallen en waarvan er in het Vlaamse gewest honderden hectaren liggen, bestaan er afspraken met de afdeling Bos en Groen voor bebossing, met de afdeling Natuur voor natuurontwikkeling en met landbouwers waarmee beheersovereenkomsten in voorbereiding zijn.

Vraag nr. 6
van 1 september 1999
van de heer DIDIER RAMOUDT

Mestverwerkingsfabriek Zandvoorde (Oostende) – Stand van zaken

Zopas bereikte mij het Jaarverslag 1998 van de Vlaamse Milieuholding (VMH). Op bladzijde 21 van dit verslag kunnen we lezen, in het hoofdstuk "Biopower": "Voor dit project is een MER opge-

steld voor een locatie op een industrieterrein ter hoogte van Zandvoorde nabij Oostende. In de loop van 1999 zal de vergunningsprocedure afgewerkt worden, teneinde tegen eind 1999 met de bouw van de installatie te kunnen starten. De opstart wordt verwacht na een bouwperiode van 2 jaar" (MER : milieueffectrapport).

Aangezien dit project reeds voor de nodige controverse zorgde in de regio, vernam ik graag van de minister het volgende.

1. In hoeverre klopt de in het jaarverslag vermelde informatie met de reële stand van zaken in dit dossier ? Is het correct dat de mestverwerkingsfabriek er komt zoals vermeld in het jaarverslag ?
2. Wat is de stand van zaken van de in het citaat vermelde vergunningsprocedure ?

Antwoord

1. De informatie omtrent de timing van Biopower zoals vermeld in het Jaarverslag 1998 van de VMH is achterhaald. Er is tot op heden nog geen vergunningsaanvraag ingediend door Biopower.

Inmiddels zijn uitbatingsvoorwaarden en sectorale voorwaarden voor mestverwerking ingevoegd in Vlarem II via het wijzigingsbesluit van 19 januari 1999 (van kracht sinds 1 mei 1999, Belgisch Staatsblad van 31 maart 1999).

2. Tot op heden is nog geen milieuvergunningaanvraag ingediend.

JOHAN SAUWENS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
AMBTENARENZAKEN EN SPORT

Vraag nr. 5 van 7 september 1999 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Gemeentelijk infoblad Kraainem – Neutraliteit

In het verleden zijn er al problemen geweest rond het gemeentelijk informatieblad van de Vlaams-Brabantse faciliteitengemeente Kraainem. Het was overwegend Franstalig en bevatte soms bijdragen

die weinig van doen hadden met de opdracht van een gemeentelijk informatieblad.

Thans is het taalgebruik evenwichtiger, maar inhoudelijk verschillen de Nederlandse en Franse teksten grondig van elkaar. In het eerste nummer van 1999 was dit onder meer het geval met de beschouwingen van burgemeester Maricq over de omzendbrief van de vorige minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Leo Peeters. De inwoners van Kraainem worden daarin zelfs opgeroepen om hun protest te laten horen inzake die bewuste brief.

Destijds werd in Voeren de opdracht tot betaling van de drukker van een gelijkaardige gemeentelijke publicatie geschorst.

Werden er in het geval van Kraainem reeds maatregelen genomen tegen de bewuste publicatie ?

Worden de gemeentelijke publicaties van de faciliteitengemeenten systematisch op dergelijke uitschuivers nagekeken ?

Antwoord

Ik vraag een onderzoek aan de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant en zal niet nalaten de resultaten van dit onderzoek mee te delen.

Vraag nr. 6 van 7 september 1999 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Voeren – Bezoek Happart

In de loop van de maand augustus bracht Waals minister van Landbouw José Happart een bezoek aan de gemeenteraad van Voeren.

De Waalse minister heeft daarmee voorzover nodig aangetoond dat ook de nieuwe Waalse regering het territorialiteitsbeginsel niet aanvaardt.

Op welke wijze heeft de minister hierop gereageerd ?

Antwoord

Volgens mijn informatie heeft José Happart inderdaad een bezoek gebracht aan Voeren na zijn aanstelling als Waals minister.

Het bezoek betrof evenwel niet de gemeenteraad, maar speelde zich af nadien. Aangezien het bezoek een privaat karakter had, vond ik het niet passend hierop te reageren.

Mijn standpunt over Voeren is afdoende bekend. Het betreft een gemeente zoals de andere in Vlaanderen, zij het voorlopig met een beperkte faciliteitenregeling.

Vraag nr. 7
van 10 september 1999
van de heer JULIEN DEMEULENAERE

Pact met lokale besturen – Stand van zaken

Op 2 juli 1999 hadden 125 gemeenten en 108 OCMW's zich akkoord verklaard met het pact tussen de Vlaamse regering en de Vlaamse gemeenten en OCMW's.

1. Welke gemeentebesturen, respectievelijk OCMW's, reageerden tot op heden nog niet op het pact ?
2. Wordt er nagegaan om welke reden door deze gemeenten tot op heden niet werd gereageerd ?
3. Welke maatregelen treft de minister om dit pact algemeen doorgang te doen vinden ?

Antwoord

1. Volgens gegevens die de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) mij bezorgde, hebben op 16 september 1999 147 gemeenten en 152 OCMW's het pact tussen de Vlaamse regering en de Vlaamse gemeenten en OCMW's ondertekend. Dit is 48 % van de gemeenten en 49 % van de OCMW's.

De overheden aangeduid met een x ondertekenden het pact.

	Gemeente	OCMW
Aalst	x	x
Aalter		
Aarschot		
Aartselaar		
Affligem		
Alken	x	x
Alveringem		
Antwerpen		x

	Gemeente	OCMW
Anzegem		
Ardoois	x	x
Arendonk	x	x
As	x	
Asse		
Assenede		
Avelgem		
Baarle-Hertog	x	x
Balen		
Beernem	x	x
Beerse	x	x
Beersel		
Begijnendijk		
Bekkevoort		
Beringen	x	x
Berlaar		x
Berlare		
Bertem	x	
Bever		
Beveren	x	
Bierbeek	x	x
Bilzen	x	
Blankenberge	x	x
Bocholt		x
Boechout	x	x
Bonheiden	x	x
Boom		x
Boortmeerbeek	x	
Borgloon	x	
Bornem	x	
Borsbeek	x	
Boutersem		x
Brakel		x
Brasschaat	x	x
Brecht		
Bredene		x
Bree	x	x
Brugge	x	x
Buggenhout		
Damme		x
De Haan		x
De Panne	x	x
De Pinte		
Deerlijk		
Deinze		

	Gemeente	OCMW		Gemeente	OCMW
Denderleeuw	x	x	Herenthout		x
Dendermonde	x	x	Herk-de-Stad	x	x
Dentergem			Herne		x
Dessel			Herselt	x	x
Destelbergen		x	Herstappe		
Diepenbeek	x	x	Herzele		x
Diest			Heusden-Zolder		x
Diksmuide		x	Heuvelland		
Dilbeek	x	x	Hoegaarden		
Dilsen-Stokkem	x	x	Hoeilaart	x	x
Drogenbos			Hoeselt	x	
Duffel			Holsbeek		x
Edegem		x	Hooglede		
Eeklo			Hoogstraten	x	x
Erpe-Mere			Horebeke		
Essen	x	x	Houthalen-Helchteren	x	
Evergem	x	x	Houthulst		x
Galmaarden	x	x	Hove		
Gavere	x		Huldenberg	x	x
Geel	x	x	Hulshout		x
Geetbets	x	x	Ichtegem	x	x
Genk	x	x	Ieper		x
Gent		x	Ingelmunster		
Geraardsbergen			Izegem	x	x
Gingelom	x		Jabbeke		
Gistel	x	x	Kalmthout	x	
Glabbeek		x	Kampenhout	x	
Gooik			Kapellen		
Grimbergen		x	Kapelle-op-den-Bos	x	x
Grobbendonk			Kaprijke	x	x
Haacht		x	Kasterlee		
Haaltert			Keerbergen		
Halen			Kinrooi		x
Halle	x	x	Kluisbergen	x	
Ham			Knesselare		
Hamme		x	Knokke-Heist		x
Hamont-Achel		x	Koekelare		x
Harelbeke		x	Koksijde		
Hasselt	x	x	Kontich	x	
Hechtel-Eksel			Kortemark		
Heers		x	Kortenaken	x	x
Heist-op-den-Berg	x	x	Kortenbergh		
Hemiksem			Kortesse		x
Herent	x	x	Kortrijk	x	x
Herentals	x	x	Kraainem		

	Gemeente	OCMW		Gemeente	OCMW
Kruibeke	x	x	Merksplas		
Kruishoutem			Mesen	x	
Kuurne	x	x	Meulebeke		x
Laakdal	x	x	Middelkerke		x
Laarne		x	Moerbeke		
Lanaken	x	x	Mol	x	x
Landen	x		Moorslede	x	
Langemark-Poelkapelle			Mortsel	x	
Lebbeke	x	x	Nazareth		
Lede			Neerpelt		x
Ledegem	x	x	Nevele	x	x
Lendeledede			Niel	x	
Lennik			Nieuwerkerken		
Leopoldsburg			Nieuwpoort		
Leuven	x		Nijlen		x
Lichtervelde			Ninove		x
Liedekerke			Olen		x
Lier	x		Oostende	x	
Lierde	x		Oosterzele	x	
Lille	x	x	Oostkamp	x	x
Linkebeek			Oostrozebeke	x	x
Lint	x		Opglabbeek		
Linter	x		Opwijk		
Lochristi			Oudenaarde	x	
Lokeren	x		Oudenburg		
Lommel	x	x	Oud-Heverlee	x	x
Londerzeel	x	x	Oud-Turnhout		x
Lovendegem			Overijse		
Lo-Reninge			Overpelt	x	x
Lubbeek			Peer	x	
Lummen			Pepingen		
Maarkedal		x	Pittem		
Maaseik	x		Poperinge		
Maasmechelen			Putte	x	
Machelen		x	Puurs	x	x
Maldegem	x	x	Ranst		
Malle	x	x	Ravels	x	x
Mechelen	x		Retie	x	
Meerhout	x	x	Riemst		x
Meeuwen-Gruitrode		x	Rijkevorsel		x
Meise		x	Roeselare		
Melle	x		Ronse		
Menen			Roosdaal	x	x
Merchtem			Rotselaar	x	
Merelbeke	x		Ruiselede		x

Gemeente		OCMW	Gemeente		OCMW
Rumst	x	x	Wetteren		x
Schelle	x	x	Wevelgem		x
Scherpenheuvel-Zichem		x	Wezembeek-Oppem		
Schilde	x		Wichelen	x	x
Schoten	x	x	Wielsbeke		
Sint-Amands	x	x	Wijnegem		
Sint-Genesius-Rode			Willebroek		x
Sint-Gillis-Waas	x		Wingene		
Sint-Katelijne-Waver			Wommelgem	x	x
Sint-Laureins			Wortegem-Petegem		
Sint-Lievens-Houtem	x		Wuustwezel	x	x
Sint-Martens-Latem	x		Zandhoven		
Sint-Niklaas	x	x	Zaventem	x	x
Sint-Pieters-Leeuw	x	x	Zedelgem	x	x
Sint-Truiden	x		Zele		
Spiere-Helkijn	x	x	Zelzate	x	
Stabroek			Zemst	x	x
Staden	x	x	Zingem	x	x
Steenokkerzeel		x	Zoersel	x	x
Stekene		x	Zomergem	x	
Temse	x		Zonhoven		
Ternat	x	x	Zonnebeke		x
Tervuren			Zottegem	x	x
Tessenderlo	x		Zoutleeuw		
Tielt			Zuienkerke	x	x
Tielt-Winge	x	x	Zulte	x	x
Tienen	x		Zutendaal	x	
Tongeren		x	Zwalm		
Torhout	x	x	Zwevegem	x	
Tremelo			Zwijndrecht	x	x
Turnhout	x	x			
Veurne	x				
Vilvoorde	x	x			
Vleteren		x			
Voeren					
Vorselaar	x				
Vosselaar		x			
Waarschoot		x			
Waasmunster	x	x			
Wachtebeke		x			
Waregem		x			
Wellen					
Wemmel					
Wervik	x	x			
Westerlo					

Hierbij maak ik volgende randbemerkingen.

De colleges van burgemeester en schepenen van Tongeren, Kortenberg en Lokeren besloten het pact niet voor te leggen aan de gemeenteraad. Het college van Lokeren achtte een reactie namens de raad niet meer opportuun, gelet op de nieuwe regering en de nieuwe beleidsopaties terzake.

De OCMW-raad van Lennik besloot het pact niet te ondertekenen.

Het overlegcomité van Dentergem (gemeente en OCMW) stelde voor om het pact voorlopig niet voor te leggen aan de raden.

2. De VVSG stelde 15 oktober 1999 voorop als li-mietdatum om het pact te ondertekenen. Het is dan ook voorbarig om nu al uitsluitel te geven over redenen waarom overheden het pact al dan niet ondertekend hebben.
3. Het pact tussen de Vlaamse regering en de Vlaamse gemeenten en OCMW's gaat uit van de gelijkwaardigheid van de partners.

Het pact is geen eenzijdige verbintenis vanwege de Vlaamse regering. Het bevat ook engage-menten van de Vlaamse gemeenten en OCMW's ten bate van de Vlaamse burger. De VVSG heeft als vertegenwoordiger het pact ondertekend en is zo de spreekbuis van de lokale besturen voor de ondertekening en de uitvoering. Het zou ongepast zijn als de regering druk zou uitoefenen om dit pact doorgang te doen vinden.

De Vlaamse regering zal van haar kant het pact uitvoeren en uitdiepen om tot een gezamenlijk bestuursakkoord te komen. Ze verwacht een ge-lijkaardige loyale houding van de gemeenten en OCMW's waarvan de vertegenwoordigers het pact ondertekenden.

DIRK VAN MECHELEN

VLAAMS MINISTER
VAN ECONOMIE, RUIMTELIJKE ORDENING
EN MEDIA

Vraag nr. 4 van 7 september 1999 van de heer JOACHIM COENS

Gewestplan Brugge-Oostkust – Golfterrein Damme

Het bestaande golfterrein van Damme, gelegen in Sijsele, is totstandgekomen in en rond de in het ge-westplan Brugge-Oostkust ingetekende recreatie-zone. Ten tijde van de oprichting bestond er voor de aanleg van het terrein op zich geen vergunning-plicht. Dat is intussen veranderd.

Het gevolg is dat het bestaande golfterrein niet kan worden uitgebreid zonder wijziging van het ge-westplan. Elke uitbreiding is immers onvermijde-lijk gelegen in agrarisch gebied. Het gebied waarin het golfterrein is gelegen, ligt in een overgangsge-bied van stad naar land aan de rand van het regio-naal stedelijk gebied Brugge. Dit gebied vereist een

specifieke ontwikkelingsrichting, waarbij het geven van ontwikkelingskansen aan de golfsport perfect kan worden ingepast.

Door de gemeenteraad van Damme werd op 26 fe-bruari 1998 dan ook unaniem aan de toenmalig Vlaamse regering gevraagd om binnen de herzie-ning van het gewestplan Brugge-Oostkust de nodi-ge ruimte te reserveren voor een planologisch en economisch verantwoorde uitbreiding en bevesti-ging van het golfterrein in Damme.

Welk gevolg werd er gegeven aan de vraag van de gemeente Damme, die reeds begin 1998 werd ge-steld, om binnen de herziening van het gewestplan Brugge-Oostkust ruimte te reserveren voor de uit-breiding van het golfterrein in Damme ?

Antwoord

Door de vorige Vlaamse regering werd de herzie-ning van het gewestplan Brugge-Oostkust niet prioritair geacht.

Alvorens een gewestplanherziening of de opmaak van een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ter-zake door te voeren, lijkt het mij echter aangewe-zen de wenselijkheid van een uitbreiding van het golfterrein in Damme af te wegen binnen een visie op de ruimtelijke ontwikkeling van de golfsport in een ruimere regio. Zo zijn bij mijn administratie immers eveneens vragen bekend voor de uitbrei-ding van het golfterrein in Knokke en voor de aan-leg van een nieuw golfterrein in Blankenberge. Ook de golfsector zelf heeft er belang bij dat deze initiatieven zich niet los van elkaar ontwikkelen, maar dat zij ingebed zijn in een totaalvisie over de golfsport aan de kust.

Het uitwerken van een ruimtelijke visie voor het stedelijk netwerk van de kust en van een ruimtelij-ke visie op de toeristisch-recreatieve structuur in het kader van het provinciaal structuurplannings-proces in West-Vlaanderen, kan mijns inziens hier-toe de nodige elementen aanbrengen.

Vraag nr. 5 van 10 september 1999 van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Bouw- en verkavelingsaanvragen – Beroepen en schorsingen

In het jaarverslag van het departement Leefmilieu en Infrastructuur (LIN) staat te lezen dat sinds

1995 het aantal beroepen en schorsingen inzake bouw- of verkavelingsaanvragen opnieuw stijgt.

1. Welke redenen worden ingeroepen in beroepen en schorsingen ingediend door particulieren, het college van burgemeester en schepenen, de gemachtigde ambtenaren ?
2. Waaraan is deze stijging te wijten ?

Antwoord

1. De redenen waarom men niet akkoord gaat met een beslissing zijn nog veel gevarieerder dan de motivatie van de beslissing zelf.

Alle redenen zijn in principe goed om tegen een beslissing in beroep te gaan. Het decreet betreffende de ruimtelijke ordening schrijft immers niet voor dat enkel redenen van ruimtelijke ordening zullen worden aangenomen als geldig beroepsmotief. Uiteraard wordt op het beroep pas gunstig ingegaan als er redenen van ruimtelijke ordening zijn om een andere beslissing te rechtvaardigen.

Gegevensbestanden met opgave van de redenen waarom in beroep wordt gegaan, worden niet bijgehouden.

2. Het aantal beroepen stijgt inderdaad stelselmatig.

Dit heeft vooral te maken met een grotere mondigheid van de burger, alsmede met een groeiende niet-aanvaarding van beslissingen. Men poogt met andere woorden steeds zijn gelijk te halen, desnoods tot op het hoogste niveau. Aldus stijgt het aantal beroepen steeds verder.

Vraag nr. 1
van 27 september 1999
van de heer **CARL DECALUWE**

Kabinetsmedewerkers – Detacheringen

De kabinetten van de nieuwe Vlaamse regering zouden een derde kleiner zijn dan die van de vorige regering. Voor het niveau van de politieke raadgevers en adviseurs had de vorige regering een reductie van 30 procent gepland.

Dit zou door de nieuwe Vlaamse regering nog wat worden verstrengd. Op bladzijde 14 en 15 van het

regeerakkoord wordt duidelijk gesteld dat de rol van de administratie wordt versterkt.

1. Hoeveel medewerkers werden naar het kabinet gedetacheerd vanuit de administratie die onder de bevoegdheid van de minister valt ?
2. Hoeveel medewerkers werden naar het kabinet gedetacheerd vanuit de administratie die niet onder de bevoegdheid van de minister valt ?
3. Hoeveel medewerkers werden naar het kabinet gedetacheerd vanuit de Vlaamse openbare instellingen ?
4. Hoeveel medewerkers worden, overeenkomstig een artikel van de rechtspositieregeling van betrokken Vlaamse openbare instelling die onder de bevoegdheid van de minister valt, belast met beleidsressortterend werk, maar worden niet gedetacheerd naar het kabinet ?

N.B. Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

MIEKE VOGELS

VLAAMS MINISTER
VAN WELZIJN, GEZONDHEID
EN GELIJKE KANSEN

Vraag nr. 5
van 23 augustus 1999
van mevrouw **PATRICIA CEYSENS**

Zorgverzekering – Fiscaal statuut

Bij de totstandkoming van het decreet op de zorgverzekering ontstond er binnen de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin een discussie over het fiscaal statuut van de uitkeringen.

De indieners verklaarden toen dat er eerst een wettelijke basis moest zijn voor de zorgverzeke-

ring, vooraleer er kon worden onderhandeld met de federale regering over dit fiscaal statuut.

De decretale basis is inmiddels gelegd.

1. Heeft de minister reeds overlegd met de federale regering over het fiscaal statuut van de uitkeringen van de zorgverzekering ?
2. Heeft de minister reeds overlegd met de federale regering over het fiscaal statuut van de bijdragen van de mensen aan de zorgverzekering ?
3. Zo ja, wat waren de resultaten van die onderhandelingen ?

Antwoord

Er werd met de federale regering nog geen overleg gepleegd over het fiscaal statuut van de uitkeringen en de bijdragen in het kader van de zorgverzekering.

Wel werd de administratie gevraagd het statuut van de uitkeringen en de bijdragen te onderzoeken in het licht van de huidige fiscale wetgeving, en daarover een advies te formuleren.

Aan de hand van dat advies zal de Vlaamse regering een standpunt dienen in te nemen dat de basis zal vormen voor een overleg met de federale regering.

Vraag nr. 9 van 23 augustus 1999 van de heer KRIS VAN DIJCK

Centra voor algemeen welzijnswerk – Erkenning en subsidiëring

Inzake het decreet van 19 december 1997 betreffende het algemeen welzijnswerk en gelet op het akkoord van de minister bevoegd voor Begroting gegeven op 17 maart 1998, de noodzaak van rechtszekerheid voor de centra, het invoeren van een nieuwe transparante subsidieregeling en het scheppen van duidelijkheid inzake de herstructurering van de centra, zou ik de minister graag volgende vragen willen stellen.

1. Hoever staat het met de uitvoering van dit decreet ?
2. Welke "ingebouwde centra voor maatschappelijk werk" werden tot op heden erkend ?

3. Hoeveel maatschappelijk werkers werden/worden er per ziekenfonds (landsbond) gesubsidieerd ?

Antwoord

1. Uitvoering van het decreet

Met de goedkeuring van het nieuwe decreet betreffende het algemeen welzijnswerk (19 december 1997) en het besluit van de Vlaamse regering tot uitvoering ervan (28 april 1998) is de basis gelegd voor de verdere reorganisatie van de sector van het algemeen welzijnswerk.

Dit decreet, dat de grote lijnen van het decreet van 24 juli 1991 verder uitbouwt, scheidt een nieuw wetelijk kader voor het algemeen welzijnswerk in Vlaanderen.

Dit decreet bepaalt duidelijker dan het decreet van 24 juli 1991 het nieuwe profiel van de sector : een buffer tussen de maatschappelijke basisvoorzieningen enerzijds en de zorgsectoren anderzijds ; een sector die in staat is via een soepel organisatie-model die opdrachten te vervullen welke tegemoetkomen aan de noden van alle burgers, maar anderzijds zich prioritair richt tot personen en groepen met verhoogd risico op verminderde welzijnschansen. Een soepel organisatie-model veronderstelt een afschaffing van zowel de vroegere erkennings-categorieën als de onmogelijkheid om tegelijkertijd als ambulante en als residentieel centrum te worden erkend, zodat met een zo gediversifieerd mogelijk aanbod een effectieve en efficiënte hulp- en dienstverlening wordt uitgebouwd.

De (her)structurering en de uitbouw van het algemeen welzijnswerk tot een coherent netwerk van optimaal gespreide en toegankelijke voorzieningen houdt in dat er nog slechts drie soorten centra blijven bestaan, met name de centra voor teleonthaal, de centra voor algemeen welzijnswerk in het kader van de ziekenfondsen en de autonome centra voor algemeen welzijnswerk. Met het oog op hun erkenning dienden alle centra een beleidsplan in voor de periode 2000-2002. In het totaal zijn er 74 beleidsplannen ingediend : 29 van autonome centra, 40 van centra in het kader van de ziekenfondsen en 5 van centra voor teleonthaal.

De ingediende beleidsplannen zijn intussen gescreend. Vooral voor de autonome centra voor algemeen welzijnswerk vormde de opmaak van een beleidsplan een zeer ingrijpend gebeuren. In zeer veel gevallen is dit het resultaat van maanden on-

derhandelen, van fusieprocessen en van een grondige bezinning over de eigen opdracht. Om die reden werden de beleidsplannen met de centra grondig besproken. Laagdrempeligheid en specifieke aandacht voor de kansarmen zijn daarbij speciale aandachtspunten, zoals trouwens gevraagd in de motie van aanbeveling van het Vlaams Parlement met betrekking tot het thema "armoede en sociale uitsluiting" (*Stuk 929 (1997-1998) – Nrs. 1 e.v. – red.*). Op die manier wordt de verdere organisatieontwikkeling van de sector ook mee begeleid.

Zoals ook in andere sectoren het geval was, ging er nogal wat aandacht naar de implementatie van het kwaliteitsdecreet, onder meer met betrekking tot het vastleggen van de sectorspecifieke kwaliteitseisen en de minimale elementen van het kwaliteitshandboek en de kwaliteitsplanning.

Daarnaast zijn er sectorprotocollen afgesloten waarin de generieke kenmerken van de taken van alle centra van een bepaalde sector of, in voorkomend geval, van welbepaalde bijkomende taken werden vastgelegd. Deze sectorprotocollen betreffen de onderscheiden sectoren die worden gevormd door de centra voor teleonthaal, de centra in het kader van de ziekenfondsen, de autonome centra en voor die centra die een welbepaalde bijkomende taak hebben gekregen. Het sectorprotocol is een flexibel document van tijdelijke aard dat de generieke kenmerken van de taken omvat die op korte termijn dienen te worden geregeld. Voormelde sectorprotocollen gelden voor de periode van 1 januari 1999 tot en met 31 december 2002.

In samenwerking met de federale overheid werden tevens drie samenwerkingsakkoorden afgesloten,

met name inzake slachtofferzorg, inzake de begeleiding en behandeling van daders van seksueel misbruik en inzake de sociale hulpverlening aan gedetineerden met het oog op hun sociale reïntegratie. Ze vormen mee een antwoord op de resolutie van het Vlaams Parlement "betreffende de nood aan een inclusief beleid ten aanzien van kinderen, kindermishandeling, kinderrechten en slachtoffer- en daderhulp in Vlaanderen" (*Stuk 730 (1996-1997) – Nr. 1 – red.*). Deze samenwerkingsakkoorden zijn decretaal geregeld door het Vlaams Parlement.

In uitvoering van het decreet en het uitvoeringsbesluit is er ook een overeenkomst gesloten uit oogpunt van een ondersteuningsstructuur voor alle centra voor algemeen welzijnswerk. De subsidiëring hiervan wordt gekoppeld aan ondersteunende of dienstverlenende taken aan de sector op het vlak van methodiekontwikkeling, begeleiding en coaching, deskundigheidstransfer, wetenschappelijk onderzoek, innovatief optreden en documentaire onderbouw.

Ook budgettair kreeg dit de nodige vertaling. In de voorbije jaren werd bijkomend in een input van meer dan 400 miljoen frank voorzien. Hiermee werden onder meer de blinde vlekken weggewerkt, werd er versterking gegeven aan een aantal achtergestelde regio's en kwamen er ook meer middelen voor het vervullen van opdrachten inzake slachtofferhulp, hulpverlening aan gedetineerden en hun naastbestaanden, crisisbegeleiding aan jongeren en een aanzet voor het versterken van het management.

2. De erkende centra voor algemeen welzijnswerk in het kader van de ziekenfondsen

Op 1 januari 1999 zijn de hiernavolgende centra erkend :

Dienst Maatschappelijk Werk van de Christelijke Mutualiteit Aalst	Sint-Jorisstraat	26	9300	Aalst
Dienst Maatschappelijk Werk van de Christelijke Mutualiteit Antwerpen	Molenbergstraat	2	2000	Antwerpen
Dienst Maatschappelijk Werk van de Christelijke Mutualiteit Brugge	Oude Burg	19	8000	Brugge
Dienst Maatschappelijk Werk van de Christelijke Mutualiteit St.-Michielsbond	Haachtsestwg.	1805	1130	Brussel
Dienst Maatschappelijk Werk van de Christelijke Mutualiteit Dendermonde	Bogaerdstraat	33	9200	Dendermonde
Dienst Maatschappelijk Werk van de Christelijke Mutualiteit Meetjesland	Garenstraat	46	9900	Eeklo
Dienst Maatschappelijk Werk van de Christelijke Mutualiteit Gent	Hoogstraat	38	9000	Gent
Dienst Maatschappelijk Werk van de Christelijke Mutualiteit Limburg	Prins Bisschopssingel	75	3500	Hasselt
Dienst Maatschappelijk Werk van de Christelijke Mutualiteit Ieper	Sint-Jacobsstraat	24	8900	Ieper
Dienst Maatschappelijk Werk van het Christelijk Ziekenfonds Leuven	Platte-Lostraat	541	3010	Kessel-Lo
Dienst Maatschappelijk Werk van de Christelijke Mutualiteit Kortrijk	Sint-Janslaan	10	8500	Kortrijk
Dienst Maatschappelijk Werk van de Christelijke Mutualiteit Mechelen	Antwerpsestwg.	261	2800	Mechelen
Dienst Maatschappelijk Werk van de Christelijke Mutualiteit Oostende	Ieperstraat	12	8400	Oostende
Dienst Maatschappelijk Werk van de Christelijke Mutualiteit Oudenaarde	Sint-Jozefplein	7	9700	Oudenaarde
Dienst Maatschappelijk Werk van de Christelijke Mutualiteit Roeselare	Henri Horriestraat	35	8800	Roeselare
Dienst Maatschappelijk Werk van de Christelijke Mutualiteit Waasland	De Castrodreef	1	9100	Sint-Niklaas
Dienst Maatschappelijk Werk van de Christelijke Mutualiteit Tielt	Oude Stationsstr.	8	8700	Tielt
Dienst Maatschappelijk Werk van de Christelijke Mutualiteit Turnhout	Korte Begijnenstr.	22	2300	Turnhout
Dienst Maatschappelijk Werk van de Christelijke Mutualiteit St.-Michielsbond	N. De Brauwerestr.	19	1800	Vilvoorde
Sociale Dienst van de Liberale Provincie Antwerpen	Lange Nieuwstr.	109	2000	Antwerpen
Dienst Maatschappelijk Werk van de Liberale Mutualiteit Vlaams Gewest	Priemelstraat	22	1730	Asse
Dienst Maatschappelijk Werk van het West-Vlaams Liberaal Ziekenfonds	Revillpark	1	8000	Brugge
Dienst Maatschappelijk Werk van de Liberale Mutualiteit Oost-Vlaanderen	Brabantdam	109	9000	Gent
Dienst Maatschappelijk Werk van de Liberale Mutualiteit Limburg	Geraetsstraat	20	3500	Hasselt
Sociale Dienst van het Verbond van Onafhankelijke Ziekenfondsen	Antwerpsestraat	145	2500	Lier
Sociale Dienst van het Vlaams Neutraal Ziekenfonds	Statieplein	12	9000	Aalst
Dienst Maatschappelijk Werk van de Socialistische Mutualiteit Antwerpen	Belgiëlei	22-24	2018	Antwerpen
Dienst Maatschappelijk Werk van het Ziekenfonds Bond Moyson Brugge-Oostende	Zilverstraat	43	8000	Brugge
Dienst Maatschappelijk Werk van de Socialistische Mutualiteit Bond Moyson Gent-Eeklo	Vrijdagmarkt	10	9000	Gent
Dienst Maatschappelijk Werk De Voorzorg	Capucienenstraat	10	3500	Hasselt
Dienst Maatschappelijk Werk van het Ziekenfonds Bond Moyson	P. Kennedypark	2	8500	Kortrijk
Dienst Maatschappelijk Werk van de Socialistische Mutualiteit Gewest Leuven	Mechelsestraat	70-72	3000	Leuven
Dienst Maatschappelijk Werk van het Ziekenfonds Arbeid en Gezondheid	D. Boucherystr.	17	2800	Mechelen
Dienst Maatschappelijk Werk van de Socialistische Mutualiteiten Regio Sint-Niklaas-Dendermonde	Leopold II-laan	20	9100	Sint-Niklaas
Dienst Maatschappelijk Werk van het Ziekenfonds Arbeid en Gezondheid	de Merodelei	19	2300	Turnhout

Dienst Maatschappelijk Werk van de Socialistische Mutualiteit Gewest Halle-Vilvoorde	Grote Markt	1	1800	Vilvoorde
Dienst Maatschappelijk Werk van de Socialistische Mutualiteiten Aalst-Oudenaarde (Bond Moyson)	De Colfmaecker-straat	11	9620	Zottegem
Dienst Maatschappelijk Werk van het Onafhankelijk Ziekenfonds van Antwerpen	Oude Vaartplaats	50	2000	Antwerpen
Dienst Maatschappelijk Werk van het Vlaams Onafhankelijk Ziekenfonds	Witte Molenstraat	64	8200	Sint-Michiels-Brugge
Dienst Maatschappelijk Werk van het Onafhankelijk Ziekenfonds Vlaanderen	J. Kluyskensstraat	1	9000	Gent

3. Gesubsidieerde beroepskrachten per ziekenfonds (landsbond)

Hiernavolgende tabel geeft de verdeling van het aantal erkende (gesubsidieerde) beroepskrachten gegroepeerd per landsbond :

Landsbond	Gesubsidieerde beroepskrachten
Christelijke Mutualiteiten	234,5
Socialistische Mutualiteiten	88
Liberaal Mutualiteiten	25
Onafhankelijke Ziekenfondsen	10
Neutrale Mutualiteiten	14

MARLEEN VANDERPOORTEN

VLAAMS MINISTER
VAN ONDERWIJS EN VORMING

Vraag nr. 5 van 1 september 1999 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Franstalig onderwijs faciliteitengemeenten – Subsidies

In verband met het onderwijs in de faciliteitengemeenten had ik van de minister graag het volgende vernomen met betrekking tot het schooljaar 1998-1999.

1. Hoeveel bedroegen de totaal uitgekeerde weddesubsidies per gemeente voor het Franstalig onderwijs in de zes randgemeenten rond Brussel en in Ronse ?

2. Welke bedragen werden er uitgekeerd aan werkings- en uitrustingsubsidies ?

3. Hoe hoog lag de kostprijs per leerling van het lager en het middelbaar onderwijs ?

4. Kan de minister mij medelen hoeveel leerlingen het Franstalig onderwijs per faciliteitengemeente in Vlaanderen tijdens het vermelde schooljaar telde ?

5. Kan zij ter vergelijking de schoolbevolkingcijfers medelen in het Nederlandstalig onderwijs in de betrokken gemeenten ?

6. Hoeveel subsidies kreeg de Vlaamse basisschool van Komen tijdens het voorbije schooljaar ?

Antwoord

1. Basisonderwijs

De problematiek van het Franstalig onderwijs in Vlaamse gemeenten met taalfaciliteiten heeft inzonderheid betrekking op het niveau basisonderwijs.

De totaal uitgekeerde weddetoelagen voor het Franstalig onderwijs in de zes Brusselse randgemeenten en in Ronse bedroegen voor het schooljaar 1998-1999 (in frank) :

Drogenbos	15.256.790
Kraainem	26.061.482
Linkebeek	17.608.813
Sint-Genesius-Rode	54.261.507
Wemmel	35.350.237
Wezembeek-Oppem	63.753.781
Ronse	14.391.596

Betaald werkingsbudget voor het schooljaar 1998-1999 (in frank) :

Drogenbos	2.431.478
Kraainem	4.162.021
Linkebeek	2.813.637
Sint-Genesius-Rode	8.711.503
Wommel	5.912.727
Wezembeek-Oppem	10.646.119
Ronse	1.878.571

Het gemeenschapsonderwijs ontvangt jaarlijks een dotatie voor de werkingsmiddelen van de scholen van het gemeenschapsonderwijs. Tot en met 31 december 1999 zijn deze scholen gegroepeerd in lokale bestuursorganen, die uit één of meerdere scholen bestaan. De verdeling van de werkingsmiddelen gebeurt, eveneens tot en met 31 december 1999, op basis van het politiek akkoord van 1988. In concreto betekent dit dat op basis van een aantal parameters (die niet louter op leerlingenaantallen zijn gebaseerd) een bedrag per lokale raad (lorgo) wordt bepaald.

De werkingsmiddelen voor de Franstalige leerlingen zitten dus impliciet vervat in de dotatie die jaarlijks wordt toegekend aan lorgo 252 Ronse (bestaande uit een kleuter- en een lagere school).

De kostprijs per leerling in het basisonderwijs bedroeg voor het schooljaar 1998-1999 (in frank) :

gewoon kleuter	9.428
gewoon lager	14.207
buitengew. kleuter niet type 4	15.104
buitengew. kleuter type 4	18.461
buitengew. lager niet type 4	23.087
buitengew. lager type 4	26.639

Aantal leerlingen in het Nederlandstalig, respectievelijk Franstalig basisonderwijs op 1 februari 1999 :

Nederlandstalig basisonderwijs

	Kleuter	Lager
Drogenbos	81	133
Kraainem	98	127
Linkebeek	92	142
Sint-Genesius-Rode	388	612
Wommel	343	715
Wezembeek-Oppem	180	351
Ronse	953	1.455

Franstalig basisonderwijs

	Kleuter	Lager
Drogenbos	73	123
Kraainem	118	214
Linkebeek	86	134
Sint-Genesius-Rode	269	459
Wommel	170	331
Wezembeek-Oppem	301	523
Ronse	68	254

Het gemeenschapsonderwijs ontvangt jaarlijks een dotatie voor de werkingsmiddelen van de scholen van het gemeenschapsonderwijs. Tot en met 31 december 1999 zijn deze scholen gegroepeerd in lokale bestuursorganen, die uit één of meerdere scholen bestaan. De verdeling van de werkingsmiddelen gebeurt, eveneens tot en met 31 december 1999, op basis van het politiek akkoord van 1988. In concreto betekent dit dat op basis van een aantal parameters (die niet louter op leerlingenaantallen zijn gebaseerd) een bedrag per lokale raad (lorgo) wordt bepaald.

De werkingsmiddelen voor de Vlaamse basisschool van Komen zitten vervat in de globale dotatie die jaarlijks wordt toegekend aan lokale raad 321 Menen. Deze lorgo omvat de basisscholen Komen, Wervik, Menen-West, Menen-Centrum, de middenschool en het atheneum van Menen.

2. Secundair onderwijs

Wat het secundair onderwijs betreft, zijn er Franstalige afdelingen aan het Koninklijk Atheneum (KA) Ronse, het Koninklijk Technisch Atheneum (KTA) Ronse en de vestigingsplaatsen Ronse van het KTA Vesaliusinstituut Oostende.

Andere secundaire scholen in Ronse zijn de middenschool van het gemeenschapsonderwijs, het Mariacollege en het Technisch Instituut (TI) De-poorter.

De regelmatige schoolbevolking per 1 februari 1998 (tellingsdatum voor de berekening van de financiering/subsidiëring van het schooljaar 1998-1999) is als volgt :

- KA (structuur = tweede + derde graad) :
Nederlandstalige afdeling : 267
Franstalige afdeling : 29
- KTA (structuur = tweede + derde graad) :
Nederlandstalige afdeling : 118

Franstalige afdeling : 75

- KTA Vesaliusinstituut (structuur = tweede + derde + vierde graad) :
globaal : 523
waarvan Nederlandstalige afdeling Ronse : 31
waarvan Franstalige afdeling Ronse : 28
- middenschool van het gemeenschapsonderwijs (structuur = eerste graad) :
181
- Mariacollege (structuur = eerste + tweede + derde graad) : 607
- TI Depoorter (structuur = eerste + tweede + derde graad) : 323.

De regelmatige leerlingen van de Franstalige afdelingen worden in de betrokken scholen uitsluitend in aanmerking genomen enerzijds voor de toepassing van de rationalisatienormen en anderzijds voor de berekening van het aantal betrekkingen in de personeelscategorieën administratief personeel, opvoedend hulppersoneel en ondersteunend personeel (deze laatste categorie gaat op termijn de andere twee vervangen). De resterende financiering wordt gedragen door de Franse Gemeenschap.

De toepassing van deze regeling impliceert concreet dat door de verrekening van de Franstalige leerlingen :

- het KTA de rationalisatienorm bereikt, vastgesteld op 129 leerlingen ; de Nederlandstalige leerlingen op zich zijn immers ontoereikend in aantal. Indien een school de norm niet haalt, dient ze ofwel af te bouwen ofwel te fusioneren.

In elk geval betekent de opheffing van een autonome school het verdwijnen van het ambt van directeur en – conform het normenbesluit van 15 april 1977 – het ambt van opvoeder-huismeester. Wat de minkosten naar andere personeelsbetrekkingen betreft, is de zaak genuanceerder omdat leerlingen op zich altijd een kostprijs voor de overheid vertegenwoordigen, ongeacht de school van inschrijving ; het degressief omkaderingssysteem, eigen aan het voltijds secundair onderwijs, houdt wel in dat het personeelsbestand in een grote school relatief lager uitvalt in vergelijking met een kleine school ;

- hetzelfde KTA één extra betrekking van studiemeester-opvoeder kan organiseren.

Voor de andere scholen sorteert desbetreffende regeling geen effecten.

De meerkosten (cijfermateriaal 1999) die hieruit voortvloeien voor de Vlaamse onderwijsbegroting, kunnen enerzijds worden uitgedrukt in gemiddelde totale bruto jaarkosten van onderstaande ambten, doch moeten anderzijds worden gerelativeerd rekening houdend met de reglementering op de terbeschikkingstelling/reaffectatie :

- voor een directeur (bovenbouwschool) :
2.185.000 frank,
- voor een opvoeder-huismeester : 1.353.000 frank,
- voor een studiemeester-opvoeder : 1.101.000 frank.

De gemiddelde kostprijs van een leerling in het voltijds secundair onderwijs, over alle netten heen, bedraagt (voor 1999) 231.767 frank.

JOHAN SAUWENS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
AMBTENARENZAKEN EN SPORT

Vraag nr. 1 van 5 augustus 1999 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Export Vlaanderen – Taalgebruik

In de loop van de maand april verstrekke Export Vlaanderen een lijst van al haar vertegenwoordigingskantoren waarvoor alle briefwisseling in het Engels dient te worden opgesteld.

Is dit in overeenstemming met de taalwetgeving ?

Antwoord

De lijst waarnaar de Vlaamse volksvertegenwoordiger in zijn vraag verwijst, is een lijst van Vlaamse economische vertegenwoordigers en handelssecretarissen in het buitenland. In een aantal landen zoals China, India en Japan, doet Export Vlaanderen een beroep op lokaal aangeworven medewerkers om de functie van economisch vertegenwoordiger of handelssecretaris te vervullen. Aangezien het gaat om buitenlanders die geen Nederlands

spreken, is de afspraak dat de communicatie tussen de in Vlaanderen gevestigde diensten van Export Vlaanderen en deze buitenlandse vertegenwoordigers in het Engels verloopt.

Deze situatie wordt niet uitdrukkelijk geregeld in de taalwetgeving : er is geen expliciete regeling voor diensten van de Vlaamse regering die niet gevestigd zijn op het grondgebied van het Vlaams Gewest of van Brussel-Hoofdstad.

De algemene regel is dat de diensten van de Vlaamse regering het Nederlands als bestuurstaal gebruiken (artikel 36, § 1 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen). Er kan geen discussie over bestaan dat Export Vlaanderen, als Vlaamse openbare instelling, onder het toepassingsgebied van deze bepaling valt.

Voor de buitenlandse diensten die afhangen van de federale overheid, is het taalgebruik geregeld in artikel 47 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken. Deze bepaling regelt het taalgebruik van de buitenlandse diensten intern en in hun contacten met het Belgisch publiek. Daarbuiten is het taalgebruik vrij.

Voor buitenlandse diensten die afhangen van de Vlaamse regering wordt dit onderscheid tussen de interne en binnenlandse communicatie en de communicatie in het buitenland niet gemaakt. Als op deze diensten de algemene regel wordt toegepast dat altijd het Nederlands moet worden gebruikt, zou dit tot gevolg hebben dat de handelsvertegenwoordigers van Export Vlaanderen ook in hun contacten met buitenlandse particulieren en overheden het Nederlands moeten gebruiken, wat uiteraard de Vlaamse handelsbelangen niet zou ten goede komen.

Deze vraag vereist, bij gebrek aan wettelijke regeling, een verregaande interpretatie van de taalwetgeving. Ik heb de vraag dan ook voorgelegd aan de Vaste Commissie voor Taaltoezicht, die de geëigende instantie is om over de toepassing van de wetgeving op het taalgebruik in bestuurszaken te waken. Zodra ik antwoord gekregen heb op deze vraag, wordt dit in een aanvullend antwoord nagezonden.

Vraag nr. 2
van 5 augustus 1999
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Personeelsadvertentie Igemo – Taalgebruik

In zijn antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 74 van 19 maart 1999 deelde toenmalig minister Peeters mee dat de gewestcommissaris zou onderzoeken of de intercommunale Igemo (Intercommunale voor Ontwikkeling van het Gewest Mechelen en Omgeving) wel degelijk de taalwetgeving naleeft.

Aanleiding was dat voor de vacature van containerparkopzichter in het Mechelse onder meer kennis van het Frans en het Arabisch werd gevraagd (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 13 van 21 mei 1999, blz. 1548 – red.*).

Wat is de stand van zaken in dit bewuste onderzoek ?

Antwoord

Het feit dat de Vlaamse volksvertegenwoordiger in zijn vraag nr. 74 van 19 maart 1999 had aangeklaagd, is nooit het onderwerp geweest van beraadslagingen in bestuursorganen van Igemo, althans volgens de notulen die aan de commissaris van de Vlaamse regering bij de intercommunales werden opgestuurd.

Uit het onderzoek dat dan naar aanleiding van die vraag werd ingesteld, is gebleken wat volgt.

In tegenstelling tot wat de Vlaamse volksvertegenwoordiger beweert, heeft Igemo in de uitnodiging tot kandidaatstelling voor een functie van opzichter bij het containerpark van Mechelen, van de kandidaten geen kennis van het Frans en van het Arabisch gevraagd. In de desbetreffende advertentie stond wel : "noties van de Arabische en/of Franse taal vormen een pluspunt".

Intercommunale verenigingen zijn gewestelijke diensten in de zin van artikel 32 van het koninklijk besluit van 18 juli 1966 houdende coördinatie van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Ze zijn krachtens artikel 1 van dat koninklijk besluit onderworpen aan de taalwetgeving.

Het ambtsgebied van de intercommunale Igemo bestrijkt uitsluitend gemeenten zonder een speciale taalregeling in het Nederlands taalgebied. Overeenkomstig artikel 33, § 1 mag die intercommunale dus alleen maar het Nederlands gebruiken in haar binnendiensten, haar betrekkingen met andere diensten uit het Nederlands taalgebied en uit Brussel-Hoofdstad, in haar betrekkingen met particulieren uit dat taalgebied en in berichten, mededelingen en formulieren die bestemd zijn voor het publiek.

Uit samenlezing van de artikels 15, § 1 en 38, § 1 volgt dat aanwervingsexamens bij Igemo uitsluitend in het Nederlands mogen worden afgenomen. De kennis van andere talen mag niet worden getest. Aan de intercommunale werd dan ook meegegeeld dat clausules als "noties van de Arabische en/of Franse taal vormen een pluspunt" niet mogen voorkomen in personeelsadvertenties van een Vlaamse openbare dienst, zonder de voorafgaandelijke instemming van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht.

De door de Vlaamse volksvertegenwoordiger gewraakte clause in de advertentie heeft evenwel geen enkel gevolg gehad. Uit het proces-verbaal van de jury voor de aanwerving van de parkopzichter is immers gebleken dat "de kandidaten werden onderworpen aan een schriftelijke (20 %), een mondelinge (30 %) en een praktische proef (50 %). De schriftelijke proef peilde naar de algemene kennis van de kandidaten (wiskunde, taalvaardigheid, algemene kennis en de kennis van het milieu). Bij de mondelinge proef werd het beroepsverleden, de motivatie, de instelling en het voorkomen van de kandidaten gekwoteerd. Als praktische proef dienden de kandidaten die op de mondelinge proef meer dan 60 % behaalden, 1 dag te werken op ons containerpark in Mechelen en 1 dag op het containerpark in Putte."

Niets uit het proces-verbaal, waarin begrepen de kwotering van elke kandidaat, doet vermoeden dat er ook maar enige aandacht werd besteed aan een eventuele kennis van Arabisch of Frans.

**II. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS EN WAAROP
NOG NIET WERD GEANTWOORD *
(Reglement artikel 81, 6)**

Nihil.

**III. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS MET
TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN
EN DIE OP VERZOEK
VAN DE VRAAGSTELLERS WERDEN
OMGEZET IN VRAGEN OM UITLEG
(Reglement artikel 81, 4)**

Nihil.

* datum van afsluiting : 6/10/99

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
P. DEWAEL, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden				
4	10.09.1999	L. Van Nieuwenhuysen	Europese Unie – Officiële talen	29
S. STEVAERT, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken en Energie				
7	01.09.1999	J. De Roo	Binnenvaart Oost- en West-Vlaanderen – Sluizen	29
△ 8	01.09.1999	J. De Roo	Doel – Leefbaarheidsstudie en sociaal begeleidingsplan	30
9	01.09.1999	L. Van Nieuwenhuysen	Buslijn Vilvoorde-Zaventem – Reizigersaantal	32
10	07.09.1999	P. Lachaert	Ringvaartbrug Merelbeke – Werken	33
11	07.09.1999	J. De Roo	N49 Antwerpen-Knokke – Omvorming tot autosnelweg	34
12	07.09.1999	L. Van Nieuwenhuysen	Luchthaven Zaventem – Spoorverbindingen	35
13	10.09.1999	L. Van Nieuwenhuysen	Eenrichtingsverkeer Donk (Lier) – Aanpassing gewestwegen	35
14	10.09.1999	L. Van Nieuwenhuysen	Logistiek knooppunt Puurs – Mobiliteitseffect	36
15	10.09.1999	L. Van Nieuwenhuysen	Wegenwerken N16 – Signalisatie	36
19	13.09.1999	J. Loones	Elektrische voertuigen – Beleid	37
20	13.09.1999	C. Van Eyken	Voordeelkaarten De Lijn – Faciliteitengemeenten	38
25	16.09.1999	C. Vandenbroeke	Grenspost Rekkem – Verkeersbeleid	38
26	16.09.1999	C. Vandenbroeke	Kanaal Roeselare-Leie – Kaaimuur	39
M. VOGELS, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen				
1	05.08.1999	L. Van Nieuwenhuysen	Raad van bestuur CGKR – Vlaamse vertegenwoordiging	40
2	23.08.1999	P. Ceysens	Opvang zieke kinderen – Kwaliteitseisen	41
3	23.08.1999	P. Ceysens	Gehandicapten – Beroepsopleiding en diploma	43
4	23.08.1999	P. Ceysens	Gehandicapten – Opvangmogelijkheden	44
5	23.08.1999	P. Ceysens	Zorgverzekering – Fiscaal statuut	67
6	23.08.1999	P. Ceysens	Kind en Gezin – Commissie Financiering Kinderopvang	46
7	23.08.1999	P. Ceysens	Kind en Gezin – Prenatale consultatiebureaus	47
8	23.08.1999	P. Ceysens	Vertrouwenscentra kindermishandeling – Audit	48
9	23.08.1999	K. Van Dijck	Centra voor algemeen welzijnswerk – Erkenning en subsidiëring	68
10	01.09.1999	J. De Roo	Buitenschoolse kinderopvang – Gesubsidieerde vs. privé-crèches	49
11	01.09.1999	J. Van Aperen	Lokaal gezondheidsoverleg – Stand van zaken	51

B. ANCIAUX, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk Beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden

3	07.09.1999	J. Loones	<i>Vlaamse Huisvestingsmaatschappij – Centralisatieplannen</i>	52
---	------------	------------------	--	----

M. VANDERPOORTEN, Vlaams minister van Onderwijs en Vorming

3	01.09.1999	J. De Meyer	<i>Onderwijzend personeel – Ziektecontrole (2)</i>	54
4	01.09.1999	J. De Meyer	<i>Tijdelijk onderwijzend personeel – Uitgestelde bezoldiging</i>	56
5	01.09.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Franstalig onderwijs faciliteitengemeenten – Subsidies</i>	71
6	07.09.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Onderwijzend personeel – Afwezigheid wegens psychische problemen</i> . .	56
7	07.09.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Onderwijzend personeel – Klachten</i>	57
8	07.09.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Gemeenteschool Spiere-Helkijn – Franstalige leerlingen uit Moeskroen</i> .	57

R. LANDUYT, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme

1	27.07.1999	A. Van Nieuwerkerke	<i>Vlaamse Kust – Benaming</i>	58
---	------------	----------------------------	--	----

V. DUA, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw

2	23.08.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Dioxinecrisis en VLAM – Financiering initiatieven</i>	59
4	31.08.1999	D. Ramoudt	<i>Kleine gewestpercelen – Beheer</i>	59
6	01.09.1999	D. Ramoudt	<i>Mestverwerkingsfabriek Zandvoorde (Oostende) – Stand van zaken</i> . . .	60

J. SAUWENS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport

1	05.08.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Export Vlaanderen – Taalgebruik</i>	73
2	05.08.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Personeelsadvertentie Igemo – Taalgebruik</i>	74
5	07.09.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Gemeentelijk infoblad Kraainem – Neutraliteit</i>	61
6	07.09.1999	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Voeren – Bezoek Happart</i>	61
7	10.09.1999	J. Demeulenaere	<i>Pact met lokale besturen – Stand van zaken</i>	62

D. VAN MECHELEN, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media

4	07.09.1999	J. Coens	<i>Gewestplan Brugge-Oostkust – Golfterrein Damme</i>	66
5	10.09.1999	C. Van Eyken	<i>Bouw- en verkavelingsaanvragen – Beroepen en schorsingen</i>	66
1	27.09.1999	C. Decaluwé	<i>Kabinetsmedewerkers – Detacheringen</i>	67